

PŘED
NIMI JDE,
A
OVCE
JDOU
ZA
NÍM

JAN 30.4

živá

SLOVA

3

1975

Všechno ve všem Kristus

Kolosenský 3:11

V KRISTU máme

LÁSKU, jež nemůže být nikdy změřena a pochopena,
ŽIVOT, který nemá konce, prochází do věčnosti,
SPRAVEDLNOST, jež nikdy nemůže ztratit svůj lesk,
POKOJ, který převyšuje lidský rozum,
ODPOČINUŤ, které nemůže být přerušeno starosti,
RADOST, která se mění v silu a duchovní svěžest,
NADĚJI, která nemůže být zklamána,
SLÁVU, kterou nemůže zastřít mrak lidské býdy,
SVĚTLO, které tma nikdy nepremůže,
ŠTĚSTÍ, které nikdy nevyprchá,
SÍLU, která i v sedinách přináší ovoce,
CISTOTU, kterou žádný hřich nemůže poskvrtit,
MOUDROST, kterou nikdo z lidí neprevyšil.

—●—

Ospravedlnění jeho milostí (R 3:24)

Ospravedlnění věrou (R 3:28)

Ospravedlnění jeho krvi (R 5:9).

Proč má být člověk spravedlněn třikrát různým způsobem?

Ne, spravedlnění je pouze jedno, ale ...

milost Boží je ZDROJEM veškerého požehnání, bez jeho milosti by žádný člověk nebyl spravedlněn;

krev Kristova, prolita jednou na Golgotě, je prostředkem, pro který Bůh spravedlňuje; bez prolití krve Pána Ježíše Bůh by nemohl žádného spravedlnit;

věra je „rukou“, která si spravedlnění přivlastňuje. Člověk věří, že Bůh ho činí spravedlivým pro **prolitou** krev Pána Ježíše ze své přenesmírné **milosti**.

připr. D. O.

DÍ
JEMU:
PASIŽ
OVCE
MÉ
J, 21, 16

PTÁTI
SE
BUDU
PO OVCÍCH
SVÝCH EZ. 34, 11

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskárské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

„I pověděl jim podobenství toto říka: Kdyby někdo z vás měl 100 ovcí a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal 99 na poušti a nešel k té, která zahynula, až by i nalezl ji ...“ (L 15:3–7).

Ovce a pastýř zobrazují Pána Ježíše Krista a lidi, Jemu náležející. Když Pán Ježíš Kristus užil tohoto podobenství, jistě věděl, jakým způsobem se všechny věci na obrazu ovci dají zpodobnit. Podívejme se proto na jejich život, jednání, psychiku, způsob chovu, nemoci a ještě jiné věci, které nám budou v mnohem ukazovat na život ovci toho nebeského Pastýře, Pána Ježíše Krista. Předeším si položme otázku, proč pastýř ovce chová, proč se jimi zabývá a vynakládá tolik práce a námahy, aby jim připravil optimální životní podmínky. Chov ovci není samoúčelný, protože ovce jsou producentem vlny, skýtají kvalitní dietetické maso, produkují vedejší technické suroviny, zjemněna kůži, lanolin a kožešiny. Chovají se proto, aby jimi nakonec byl chovatel obohacen. Vztah Pána Ježíše Krista k Jeho ovci je však zcela opačný. On přišel, aby Jeho ovečky měly život, užitek a hojnosc z Něho. ON, který byl bohatý, stal se chudým, aby nás svou chudobou obohatil. Svou péči věnuje jednotlivě každému člověku, o každého se zvlášť stará. On sám tak dobře vidí do jeho nitra a ví, co se skrývá v lidském srdci. Mnohdy ani my sami nevíme, co se s námi děje, jak máme řešit své vlastní problémy, do kterých se dostaváme, a čemu ve svém životě máme dát přednost. Jak je dobré, že máme svého nebeského Pastýře! „Všelikou péči svou uvrhouce na Něj, nebo On má péči o vás“ (1Pt 5:7).

Ovce mají dobré adaptační schopnosti. Díky tomu se s nimi můžeme setkat v nejrůznějších klimatických a geografických podmínkách, takřka od polárního kruhu až po rovník. V současné době jsou nejrozšířenějším druhem domácích zvířat na světě. Stejně tak zvěst evangelia je hlásána v každé zemi. Slovo Boží je překládáno do nejrůznějších jazyků a místních nářečí, aby každý mohl přijmout Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele. „Nebo časy neznámosti přehlídalé Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechnem všudy, aby pokání činili“ (Sk 17:30).

Každý nový život začíná narozením. Právě toto období je tolik důležité pro zdravý a zdarný vývoj každého jedince. Nový rod dítka Božího je dán zplozením z Ducha svatého. Pán řekl Nikodémovi: „Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je Duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu zrodit! Lidské pirozenosti je těžké věřit něčemu, o čem se předem nepřesvědčila, jít a nevědět kam, důvěřovat pouhému slovu. Právě tuto dětskou důvěřivost Bůh při nás chce mít. Vždyť Pán Ježíš Kristus položil svůj život, abychom se mohli stát jeho ovečkami. Slyšte Jeho hlas! Říká: „Já jsem ten Pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce“ (J 10:11).

Výživa mláděte mateřským mlékem v prvních dnech života má velký význam. Mlezivo je první a velmi vyživné mateřské mléko, musí být podáno dokonce po dvou hodin. Je lehce stravitelné, obsahuje imunoglobuliny, to jsou ochranné látky, které chrání mladý organismus proti infekčním onemocněním. Jsou důležité právě u přezýkavců. U jiných zvířat, např. psů, jsou tyto protolátky matkou předávány plodu ještě před narozením. Jehnata jsou však odkázána až na prvé doušky mateřského mléka. V této době vyniká důležitost všeestranné péče o mladého jedince. Právě tak o stravě mladých věřících si ve Slově Božím čteme: „Protož složice všelikou zlost a všelikou

lest a pokrytectví a závist i všecka utrhání, jakožto nyní zrozená nemluvnátko mléka beze Isti, Božího Slova, žádostivi budte, abyste jim rostli" (1Pt 2:1–2). Satan se snaží nově obrácené duše zviklat, všemi možnými prostředky je připravit o pokoj Boží a cokoli jiného vnést do srdce člověka, jen aby tam neměl místo Pán Ježíš Kristus. Čtení Slova Božího a jeho rozjímání – to je přijímání ochranných látek pro mladého věřícího.

Základem každého chovu ovci je rádná evidence. Hned po narození se jehně musí označit. Rychle schnoucí barvou se na jeho bok napiše pořadové číslo bahnění a současně se tak označí i matka. V určitém stáří se provádí pak trvalé značení, a to tetováním do ušního boltce. Současně s tím se vede chovatelská evidence, v níž má každý kus svou vlastní kartu. Tam se zaznamenává vše, co se týká růstu, produkce, zdraví a případných veterinárních úkonů. Boží děti jsou též označeny, jak čteme: „Ve kterém i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totíž evangelium spasení svého, skrze kteréž také uvěřivše znamenáni jste Duchem zaslíbení svatým“ (Ef 1:13). A také jsou zapsány do knihy života: „...radujte se, že jména vaše napsána jsou v nebesích“ (L 10:20).

Velmi časně, a to již asi ve 14 dnech stáří, začínají přijímat jehněta ostatní potravu a asi od třetího až čtvrtého měsíce jsou nucena se žít samostatně. Těžko bychom si představili ovce bez pastvy. Jsou totíž pastevními zvířaty a k tomuto způsobu života jsou dobře přizpůsobeny. Ovce okusují pastevní porost, kdežto skot jej částečně otrhává. Proto ovce doveče vypásat nízké porosty. Rozeklaný pýsk umožnuje ovci sbírat ze země i drobné zrní. Ovce zužitkuji pastviny na velmi strmých horských stráních. Horská půda a horské prostředí vytváří svéráznou květenu s příjemně sladkou vůní všech rostlin, velkým množstvím vitamínů a ostatních biokatalyzátorů. Přitom si ještě ovce vybírá podle své potřeby určité druhy rostlin. O dobré pastvě pro své ovečky Pán Ježíš říká: „Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude a vejde i vyjde a pastvu nalezeň“. A také Žalm 23: „Hospodin je můj Pastýř, nebudu mít nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou občerstvuje, vodí mne po stezích spravedlnosti pro jméno své“.

Zajímavé je chování ovcí. Za zhoršených klimatických podmínek, před bouřemi a přeháňkami jsou do jisté míry zneklidněny a velmi intenzívne se pasou. Přitom se vzdálenost mezi jednotlivými ovci sníží na minimum. Vytváří se stále větší celky. To svědčí o tom, že se na následující nepříznivé období připravují a ve stádu hledají ochranu. Jak je to pro nás věřící prospěšné, být připravenými na každou nepřízeň, se kterou se ve světě setkáváme, a neopouštět shromáždění, ale naopak právě tam očekávat na Boží dary a Jeho požehnání.

Ovce vyjadřují své životní projevy především v souladu s celkovými projevy stáda a mnohdy na své vlastní individuální projevy, nebezpečí a obranu zapomínají. O tom, že u ovci je stádový pud silnější než pud sebezáchovy, svědčí poznatky nabýté při porážkách skupin ovci. Projde-li jediná nebo několik ovci brány jatek, ostatní ovce se tlačí k ní, nebo klidně čekají. Znamená to, že pud stádnosti, který ovci poskytuje uklidnění, potlačil pud skutečného strachu před nebezpečím. Stejně tak i věřící lidé v dobách útisku a nebezpečí dokázali osvědčit věrnost ve společném setrvání u Božího Slova ve vzájemném povzbuzování a podpírání se.

Pro ovce jsou významnou složkou prostředí jejich ošetřovatelé, s nimiž jsou ve stálém styku. Ošetřovatel jako vůdce řídí stádo pouhým zavoláním, např. aby ho následovalo na pastvu, do výběhu, nebo do „košáru“. V těchto případech se důvěra ovci k ošetřovateli stupňuje do té míry, že ho následují i v neznámých a nebezpečných oblastech. O stejně situaci ve vztahu ke svým učedníkům hovoří Pán Ježíš těmito slovy: „A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde a ovce jdou za ním, neboť znají hlas jeho. Cizího pak nikoli následovat nebudou, ale utekou od něho, nebo neznají hlasů cizích. Ovce mé hlas můj slyší a já je znám a následuju mne“ (J 10:4, 5).

Důležitou věcí v životě věřících je zvěstování Slova Božího. Jsme za to před Bohem odpovědní a jednou budeme dotazováni, jak jsme s hřivnami, které nám byly svěřeny, nakládali. Vydat svědeckví o Pánu Ježíši Kristu může každý znovuzrozený člověk. Vždyť pro člověka, Božím věcem oddaného, je potěšením se o milosti v Pánu Ježíši Kristu zmíňovat, nést radostnou zvěst těm, kteří hynou ve svých hříších, jak je psáno: „Jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci“ (R 10:15).

Zvláštní je pozatek, že ovce, které si navykou již v mládí překonávat větší vzdálosti, jsou po celý život více „chodivé“. Pán Ježíš Kristus nás učí Slovo Boží zvěstovat, On řekl učedníkům: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16:15).

Méně příjemnou stránkou v životě ovci jsou nemoci. Narušují zdravotní stav a organismus není schopný plnit všechny potřebné funkce. Zmíním se aspoň o dvou onemocněních. To prvé je **nadmuti**. Snad již tušíte, kam tím mířím – k pýse. Tento „meteorismus“, jak se jinak nadmutí říká, vzniká přijmutím vysoce kvalitního krmiva: jetele, vojtěšky, luskovin nebo naopak krmiva závadného, nahnihlého, namrzlého a plesnivého. Onemocnění postupuje až do té míry, že je ochromen dýchací a cévní aparát a dochází k smrti. Slovo Boží je nám dáno proto, abychom je uchovávali v srdci a nečinili u něho teologii. V 8. kapitole 1. Korintským si čteme: „známost nadýmá, ale lásku vzdělává“. Vysokomytnost, pýcha, nadutost – z toho nikdy Bůh nebude oslavěn. Druhé onemocnění je **„vrtohlavost“**. Je to parazitální onemocnění, dlouhodobé, vleké a končí vždy smrtí. Bývá způsobeno vývojovým stadium tasemnice, boubalem, usadi-li se v mozku postižené ovce. Z klinických příznaků je patrná slabost, vyhublost, malátnost, nechuť k přijímání krmiva, zaostávání za stádem a bývá pozorován tzv. „maněžovitý pohyb“, při kterém chodí ovce bez cíle do kruhu. I toto onemocnění necht je nám výstrahou před tím, abychom ve své myslí nepřechovávali nějaké myšlenky, jejichž jed způsobí stagnaci našeho duchovního růstu!

Vraťme se však k původnímu textu do Lukášova evangelia. Je zde několik zajímavých myšlenek. Vers 4.: „Kdyby někdo z vás měl 100 ovcí a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal 99 na poušti a nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji?“ Mluví se zde o **ztracené ovci** a hned o kousek dál je totíž ovce označená jako **zahynulá**. To je přece rozdíl – ztracená a zahynulá. Ale Pán Ježíš říká, že ovce, která je ztracená, je již také zahynulá; bez svého pastýře je již předem odsouzena na smrt. Pán Ježíš přišel i tu jednu zahynulou ovci hledat, jít za ni a zachránit ji. Jak krásný obraz v 5. v.: „A nalezna vložil by na ramena svá s radostí“. Dovedu si představit pastýře, který konečně nalezeň svoji ovečku. Unavený, utrácený a také značně nazlobený žene tu ovečku nějakým prutem zpět. Ale Pán? Vloží ji na svá ramena. Ještě se s ní namáhá! To není jinak možné, než že ten pastýř má tuto ovečku velmi rád, že je mu velmi drahá a vzácná.

Zdali jsi již poznal také Pána Ježíše Krista jako toho Pastýře, který tě má rád a všechno pro tebe dal. Jemuž o tebe jde a který právě tebe hledá? Přejti ti, drahý čtenáři, abys co nejdříve se s Ním setkal a rádoval se z Jeho blízkosti!

PRÍHODA S OVEČKAMI

Pri našej ceste autom hornatym územím Rumunska všimli sme si pozoruhodné zoskupenie oviec okolo pastiera. Bolo horúce poludnie a pretože na veľkých trávnatých stráňach nebolo stromov, sadol si pastier pod akýsi krík, ktorý dával aspoň malýtieň. Ovce stáli v kruhu vokoľ pastiera a ich hlavy smerovali do stredu kruhu: Tie, ktoré boli najbližšie pri pastierovi, mali hlavy ešte v tieni, ďalšie za nimi si hlavu strčili pod ich brucho. Taktô všetky ovce mali hlavu v tieni, vytvorenom vlastným telom stáda. Slnko páliло na chrbáty oviec, tie sú však pokryté izolačnou vrstvou vlny, ale hlavy mali chránené tieňom.

Aký je to pekný obraz vzájomnej pomoci v stáde nášho nebeského pastiera. Ako veľmi potrebujeme jedni druhých! Ved sa vzájomne potešujeme, povzbudzujeme, napomíname, vzájomne si slúžime, jedni druhých bremenná nesieme. Tak plníme zákon Kristov.

POSLOUCHAT

V hebrejštině je pro výrazy „slyšet“ a „poslouchat“ jen jedno slovo „schama“. Neposlouchat je totéž, co neslyšet. Nestačí tedy „slyšet“ Boží slovo, ale je třeba poslouchat srdcem, to znamená, podle něho žít.

F. Schönfeld

● Pro mne není poslušnost řetězem, který by mne poutal, nýbrž uzdou, jež mne vede.

F. Schönfeld

„A pritom pri všetkom vezmite štit
viery, ktorým budete môcť uhasiť
všetky ohnivé šípy toho zlého.“
Eferezom 6:16

Štit viery je jednou z najdôležitejších súčasti výzbroja znovuzrodeného človeka. V iných prekladoch zhora uvedeného textu je reč o „veľkom štite viery“, takom veľkom, že zakryje celého človeka. Aj viera nás chráni proti ohnivým šípom „toho zlého“, nech už sú namierené na ktorokoľvek oblasť nášho života.

Ked' leti ohnivý šíp na HLAVU, chce spôsobiť u nás pochybnosti: som vôbec Božím dieťaťom; som Bohom povolaný k tejto službe; som na správnej ceste za Ním, atď.! Viera likviduje tieto pochybnosti, pripomína nám Božie Slovo.

Šípy namierené proti SRDCU majú spôsobiť rôzne pokušenia, zlé nálady a nespokojnosť, ktorým by sme podľahli a tak zarmútili nášho Pána. Viera nás vedie k posväteniu, oddeleniu od sveta a jeho zvodov a k vďačnosti za všetko, čo nám Boh dáva.

Pridu aj ohnivé šípy proti SVEDOMIU, aby nám pripomínať dávne naše poklesy a pády a tým nás vyradilo z diela, v ktorom stojíme. Viera nám pripomienie, že krv a pády a tým nás očistuje od každého hriechu, len Mu ho musíme vyznať (J 1:7).

Šípy nepriateľa majú ochromiť tiež naše RUKY, aby nemohli nič robiť pre Pána a pre ľudí, a aj boli uzavreté, ked' majú dávať na Pánovo dielo. Viera nedovolí a pre ľudí, a aj boli uzavreté, ked' majú dávať na Pánovo dielo. Viera nedovolí nečinnosť, ked' je veľa práce a mälo robotníkov na vinici Pánovej (Mt 21:28, Ef 2:10, 2Tm 3:17) a uzavretú ruku naproti potrebnému (1K 16:1).

Nepriateľ strieľa svoje šípy aj proti našim KOLENAM, aby sme nezotrávali na modlitbách a neriešili tak s Ním všetky naše problémy. Viera prichádza so slovami: „Pristupujme teda so smelou dôverou“ (Zd 4:16).

Aj naše NOHY sú vyhľadávaným terčom ohnivým šípov, aby sme boli zranení, kuľhali, alebo i padli do kaluze hriechu. Veľký štit viery však chráni aj naše nohy, aby sme boli pevní, nepohnutelní, aby nás život bol chodením vo svetle a láske.

So štitom viery však musíme vedieť správne zaobchodiť, správne ho používať. Hľa, tu je niekoľko pohľadov na jeho správne požitie:

šíp nepriateľa
„Prídeš na žobrácku palicu“

„Jedného dňa predsa padneš do mojej sieti“

„Nechám ťa zlým jazykom ohovárať tak, že sa mi ani na ulicu neukážeš“

„Ale ty si veľmi slabý, klesajúci“

„Tvoje hriechy sú priveľké“

„Ale ja ťa nakoniec predsa dostanem“

Ako málo si niekedy uvedomujeme, že vierou môžeme uhasiť všetky ohnivé šípy nepriateľa. Vierou v Božie Slovo, vierou v moc Jeho prítomnosti, spoľahlutím na vedenie Ducha Božieho. Majme stále pri sebe tento veľký štit viery.

štít viery

„Nenechám ťa cele iste, ani ťa neopustím“ (Zd 13:5)

„Ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová do dňa Ježiša Krista“ (F 1:6)

„Tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré“ (R 8:28)

„Lebo ked' som slabý, vtedy som mocný“ (2K 12:10)

„On môže vždycky dokonale spasieť tých, ktorí skrže neho prichádzajú k Bohu“ (Žd 7:25)

„Nikto ich nevytrhne z mojej ruky“ (J 10:28)

PETRÚV ŽALÁŘ

Jak poutavý to príbeh ve 12. kapitole Skutků! Jakub oslavuje Boha svou smrtí a Petr svým předivným vysvobozením z žaláře.

Jen někteří z církve byli způsobilí pro oslavěně Boží právě v tehdejších těžkých podmínkách. Jen některým je tato výsada dárna Bohem, protože jen některý dovedou poznat v utrpení „svou šanci“ k plnění a naplnění svého životního smyslu.

Posuďme nyní Petru žalář – ony beznadějně okolnosti, v nichž se octl!

1. Fakt absolutní nepřítelovy moci a na prosté bezmocnosti Božích dítěk.

2. Fakt provedené represie v popravě Jakuba.

3. Fakt vlastního uvěznění s vyneseným ortelem smrti nad sebou.

4. Fakt dokonalého zajistění vězny pro provedení popravného záměru.

5. Fakt neexistující záruky Boží pomoci na základě zkušenosť s případem Jakubovým!

A nyní si všimněme, jak Petr na tyto okolnosti – fakta reagoval!

„ŠIMON“ by poslední noc před popravou a ve vězeňském prostředí pravděpodobně nespal, horečně by přemýšlel o možnosti záchrany, za to se modlil, činil svou životní bilanci, v níž by viděl své nedostatky, dluhy a nepřipravenost na odchod pro nesplnění svého poslání a možná by se stále svého Pána ptal: „PROČ? A proč právě já? Proč ne někdo jiný? A co bude s tímto?“, nejsa srozuměn a spokojen se situací, jejím vývinem, ani s Pánem a jeho postojem v této věci! Ale „PETR“ spal spánkem spravedlivých bez ohledu na všecky tyto okolnosti a příslušné lidské problémy, a to tak dobře, že musel být vzbuzen úderem do boku! (Sk 12:7). Je vidět, že se o onech pět nesporných fakt vůbec nezajímal a jimi vůbec nezatěžoval své srdce a mysl!

Cím se zabýval, nač se zaměřil, oč mu vlastně šlo, že mohl tak dobré spát v nejlepším září, kde se tehdy zachraňoval svou život. Jak to, že nyní dovede v „bouřlivé fázi plavby své lodičky“ podobně spát, jako jeho Pán a Mistr?

(Mt 8:24). V tom je právě celé tajemství nejen Petra, ale i tvého osvobození od zotročujícího vlivu životních okolností a tajemství pravé svobody Božího dítka – té Pravdy, kterou máš poznat a která te vysvobodí z jakéhokoliv „žaláře“ tých starostí a trápení!

Klíč k tomuto tajemství máme v události TRI MLÁDENCŮ v babylonské ohnivé peci (Dn 3:14–8). Jim se nejedná o jejich vlastní osobní zájmy, ba ani o jejich vlastní životní existenci, ale pouze o čest a slávu Boží! To je vlastní smysl, obsah a zaměření – cíl – jejich života. Jinak nemá jejich život v jejich vlastních očích nižadné ceny!

Má-li dítko Boží takovýto postoj, pak mu ovšem pramalo záleží na tom, JAK a jakým způsobem se bude čest a sláva Boží realizovat, zda ve vysvobození či nevysvobození – to přenechává cele Bohu (který tomu nejlépe rozumí), ale jde mu prostě o osobní věrnost! Tedy – okolnosti a veškeren jejich průběhu přenechává Bohu, aniž by se touto věcí, která je Boží a ne jeho, vůbec zatěžoval!

Takovému postoji říkáme „odevzdanost do vůle Boží“ a tuto právě nejvzácnějším způsobem osvědčil nás drahý Pán a Spasitel v Getsemáne (Mt 26:39, 42, 44), v Gabatě, před Pilátem a skrze své divně plné utrpení v golgotském kříži! Vidíme tedy, že každé Boží dítko může svého Pána oslavovat a oslavit od okamžiku, kdy se svou odevzdанostí do vůle Boží osvobozuje od sebe samého a tím také od vlády životních okolností nad sebou. Tím

totíž dochází teprve k uskutečňování BOŽÍ vše ve své vlastní síle, byť v upřímnosti VLÁDY v životě Božího dítka a otázka svého srdce – a proto životní okolnosti naplnění životního smyslu není již více vítězily a panovaly v jeho životě nad ním starostí a trápením věřícího člověka, ale a ne on nad nimi!

Vidíme rovněž, že pro nás – věřící – jsou prospěšnější nepříznivé životní okolnosti (i když v nich často selháváme) pro svůj duchovně burcující vliv (ač jsme-li vskutku „věřícími“, kteří zde nemají místa zůstávajícího, ale hledající onoho věčného v nebesích)! Příznivé životní okolnosti naopak „duchovně uspávají“ a mívají bezprostřední vliv na „pozemštění Božího dítka“, kdy ztrácí cit a smysl pro duchovní hodnoty a je v nebezpečí oddat se „tělesnému životnímu stylu“.

své duchovní mládí – v němž si činil (byť v tom nejlepším úmyslu), co se mu za dobré vidělo a chodil (byť v upřímnosti srdce), kam se mu líbilo a zachtělo – byly za ním!

Období jeho LIDSKÉ LÁSKY k Pánu Ježíši (viz „**Simone Jonášův**, miluješ-li mne?“ J 21:15–17!), v něž nemohl obstát, je vystřídáno obdobím BOŽÍ LÁSKY a jejího zjevení jemu – Šimonovi, té LASKY, v níž mu Pán svěřuje odpovědnost za své ovečky a beránky, LASKY, již opásal PETRA,

Otázka odevzdanosti do vůle Boží a
otázka Boží cti a slávy v našem životě
předpokládá boje v "různých žalářích",
v nich "umírá" a musí "umřít" naše "JÁ",
aby ON – nás drahý Pán – svým Duchem
v nás mohl žít.

Jak dlouho trvalo „ŠIMONU JONÁŠOVU“, než zcela ustoupil „PETROVI“! Kolikrát se vracel k své sítí a lodičce, jak dlouho snil svůj sen o své moci a slávě v království, které „Pán zřídí v tomto čase“ (Sk 1:6), jak dlouho spolehl na své vlastní kvality a předsevzetí, jak dlouho byl přesvědčen, že vše dovede – i sám sebe dát Pánu a pro Pána, jak dlouho si myslel, že Ho má rád! A přitom činí

Ty doby, kdy ŠIMON – PETR prožíval své duchovní mládí – v němž si činil (byť v tom nejlepším úmyslu), co se mu za dobré vidělo a chodil (byť v upřímnosti srdce), kam se mu libilo a zachtělo – byly za ním!

Období jeho LIDSKÉ LASKY k Pánu Ježíši (viz „**Simone Jonášův**, miluješ-li mne?“ J 21:15-17!), v níž nemohl obstát, je vystřídáno obdobím BOŽÍ LÁSKY a jejího zjevení jemu — Simonovi, té LÁSKY, v nížmu Pán svěřuje odpovědnost za své ovečky a beránky, LASKY, již opásal PETRA, aby ho vedi tam, kam se ŠIMONOVÍ někdy pocházel!

Tato BOŽÍ LÁSKA je pouhý dar ne-smírné milosti Boží. Petr nemohl a ani ty nemůžeš v této věci učinit nic — není v naší moci vyplnit přikázání první a nej-větší, v němž se celý zákon uzavírá ...

A přece něco můžeš, máš a musíš učinit, chceš-li tento dar od Boha získat mit – VZTAHNOUT SVÉ RUCE, aby si té Pán opásal, aby tě vedl, „kam ty nechceš“ – k odevzdanosti do vůle Boží s osvobozením od zotročujícího vlivu tvých životních okolností a k praktickému životu ke cti a chvále Boží!

Pokračování. -K

OBECENSTVO, SPOLOČENSTVO

Tieto dva slová sú prekladom slova **koinonia**. Toto grécke slovo sa používa napr. pri zmluve medzi manželmi, kde muž a žena sa dohodnú na spoločnej účasti na veciach pre život dôležitých. Základný význam tohto slova je predstava partnerstva, spoločného vlastníctva. Napríklad „aké je obecenstvo svetla s temnosťou?“ (2K 6:14), alebo „čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali obecenstvo s nami“ (v našom poznani života nášho Pána) (1J 1:3), alebo „Naše obecenstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom“ (1J 1:3), to jest veci, v ktorých sú kresťanici účastní spasenia, na ktorých majú účasť spoločne s Bohom, spoločná prirozenosť spoločné veci, ktoré milujú alebo nenávidia; alebo „Kalich dobrorečenia ktorému dobrorečíme, či nie je účastnosťou (ktorú my svätí máme spoločne) na kri Kristovej. A chlieb, ktorý lámem, či nie je tiež účastnosťou (ktorú my svätí máme spoločne) na tele Kristovom (ktoré bolo za nás strápené)“ (1K 10:16)? To jest, svätí majú vzájomnú a spoločnú účasť jeden s druhým na požehnaniach spasenia, ktoré pramení z preliajatej krvi a zo zmučeného tela Pána Ježiša. Vo svetele tohto výkladu čitateľ sa láskavo pozrie miesta, kde sa slovo **koinonia** používa: 1K 1:9; 2K 6:14, 8:4, 13:13; Ga 2:9; F 1:5, 2:1, 3:10; 1J 1:3, 6, 7. V Sk 2:42 a 1J 1:3, 6, 7 sa toto slovo používa tak, že sa blíži dnešnému významu slova partnerstvo. Vo F 2:1 a 2K 13:13 toto slovo vyjadruje spoločnú účasť veriaceho a Ducha svätého na záujmoch a činnosti vo veciach Božích. Preštuduj si použitie tohto slova v R 15:26 (prispieť z účastnosti); 2K 9:13 (zdieľať sa s nimi) a Fm 6 (účastnosť na viere); Žd 13:16 (zdieľnosť). K. S. W.

nes sa zahŕňme do uvedených slov Pána Ježiša o pôsobení Božieho Ducha vo veriacich. Aká veľká zmena sa stala s tým, ktorí uverili v Pána Ježiša Krista! Predtým mali smäď, ktorý nič nemohlo uhasiť; smäď duše a ducha. V posledný deň sviatkov zvolal Pán Ježiš: „Ak nieko smädnie, nech príde ku mne a pije!“ (J 7:37). On vedel, že ani sviatky a ostatné obrady Zákona nemôžu tento duchovný smäď odstrániť. Ale teraz, keď uveria, z ich vnútra vyteká prameň, voda na občerstvenie iných. Je to obraz požehnania, úzitku ako výsledok pôsobenia Božieho Ducha vo veriacich. Už nemusia smädnieť, naopak, oni sa stávajú zdrojom požehnania pre iných.

Veriaci človek nie je sám týmto zdrojom nasýtenia, občerstvenia iných, ale Duch Boží prebývajúci v ňom. On je naplnený Pánom, premýšľa o Nom, raduje sa z Jeho darov a milostí a túto radosť si nenecháva pre seba, hovorí o nej, o Tom, ktorý je jeho Spasiteľom a Pánom.

Pán Ježiš tu nehovorí o nejakej podmienke, ktorú veriaci v Noho musí ešte urobiť, aby prameň živej vody tiekol z jeho vnútra. Nie je tu reč o nejakej cieľavedomej prosbe, o úplnom oddeľení, odovzdáni sa Pánu či podobných podmienkach. Je to Boží dar, ktorý obdrží každý, kto uveril v Jeho milovaného Syna. Niekoľko sa však predsa spýta: „Ako to, že u mnohých veriacich plynú tieto prúdy požehnania len malým pramienkom, skoro nepozorovateľným, dokonca niektorí vyzerajú akoby boli ešte stále smädní?“

Niektoľ kresťania, ktorí hodnotia svoj život, sú sklamani nad svojím konaním a stavom srdca. Znovu prosia a slubujú, že už budú vernejší a oddanejší a predsa to nesplnia. Potom rezignujú, vzdávajú sa boja proti pokuseniu a hriechu a žijú starým životom. Vieme aj o takých, ktorí slúžili v zhromaždení dlhý čas Božím Slovom, ale padli do hriechu a v ňom žijú roky.

Obojavujú sa i názory, že po páde veriacoho človeka do hriechu Boh odňal od neho svojho Ducha. Odvolávajú sa na slová Žalmu 51:13-14: „Nevezmi odo mňa svojho svätého Ducha. Navráť mi radosť svojho spasenia...“ Už sme si pripomienuli slová Písma, že kresťania sú v otázke prijatia a prebyvania Ducha v nich zásadne líšia od starozákonných svätyň. Každý skutočný kresťan, znovuzrozený človek, má Ducha Božieho, lebo kto Ho nemá, ten nie je Kristov.

Je rozdiel medzi kresťanom, ktorý je "zachvátený nejakým pokleskom" (Ga 6:1) a človekom, ktorý svojoľne zotrívána v hriešnom živote. Ten prvý práve preto, že má Božieho Ducha, je vedený k poznaniu svojho pádu, robi pokánie, vyznáva hriech a spolieha sa na Prímluvu u Otca, ktorý aj tento jeho hriech očisti svojou krvou (I J 1-2 kap.). Tak prežíva nápravu. Ten druhý hriešnym životom bez pokánia a nápravy len potvrdzuje, že hoci chodil do zhromaždenia a dokonca mal aj prejavy nového života: modlil sa, slúžil, radoval sa atď., nikdy nemal Ducha Božieho prebývajúceho v ňom. Bol jedným z tých, ktorí sa „kradmo, bočnou cestou“ pridali medzi Boží ľud (Júda 4), ale znovuzrodený nikdy neboli. Tento súd však plne prenehávame Bohu, lebo On je spystateľom súdcov, my vidieme len to vonkajšie a podľa toho naše závery nemusia byť rovnaké ako závery Božie.

Vráťme sa však k „pramenu živéj vody“. Pán Ježiš už Samaritánke (J 4) hovoril o tom, že voda, ktorá pramení na tomto svete, nemôže smäť uhasiť. Čo uspokojí navždy ducha človeka: bohatstvo, sláva, moc, umenie, filozofia, hudba, literatúra ...? Kto má bohatstvo, chce ešte viacej; kto mnoho vie zisťuje, že aj to je málo a chce vedieť ešte viacej. Kto má rád hudbu číti, že ešte viacej sa jej musí venovať. Nie, to smäť ducha nemôže uhasiť. Pán Ježiš dáva to, čo pramení vo vnútri človeka a uhasi všetky jeho túžby. Duch Boží je zdrojom jeho radosť a požehnania. Táto radosť,

šťastie nie je závislá od vonkajších okolností, pretože prameň vo vnútri človeka. Pavel a Sílas sa radovali v okovách, lebo len telo možno uväzniť, duch zostal slobodný a vďačný Bohu.

Tento prameň radosti, sily, potešenia nevysychá, ale môže byť nami zahádzaný. Tak, ako to bolo za Izáka. Do studní, ktoré kedysi dal vykopat Abrahám, Filištíni nahádzali hlinu, piesok, štrk a kamene. Čo urobil Izák? Volal k Hospodinu, aby On odstránil tieto nečistoty, ktoré do studne nepatria? Alebo dal nanosiť vodu do studni z iných prameňov? Nie! Dáva rozkaz služobníkom, aby studne vyčistili a tak voda sama vytryskla a opäť ich naplnila.

Znovuzrodený človek je plný radosti, prežil moc odpustenia hriechov, prijal dar večného života. Ale nepriateľ časom zasypáva studňu jeho srdca pieskom telesného teáboženstva, kameňmi formálnej pobožnosti, štrkem rôznych svetských žiadostí a telesného zmyšľania. Prameň zostal, ale bol zasypaný. Duch Boží je vo veriacom, ale „uhassený“, nemôže v takom srdci a živote pôsobiť plnú radosť a chválu. Preto je toľko veršov v Písme, ktoré nás vyzývajú, aby sme zložili starému človeku, staré veci, zložili hnev, a každý nás obkľúčujúci hriech a obnovili sa, premenili mysel, očistili od zlého, toho čo nás poškvrňuje a uháša Ducha Božieho v nás. Nie tedy prosbou o dar a moc Ducha Božieho, ale aktívnym prístupom, poslušnosťou pravdy, plnením prikázaní Pána Ježiša, dojde i pri nás k obnoveniu radosti, sily a pôsobenia Ducha v našich životoch.

Kedysi som navštívil istého brata, ktorý dlhší čas vynechával obecenstvo s vykúpenými. Ak aj prišiel do zhromaždenia, bol akýsi smutný, rýchlo sa vytrel, aby nemusel s nikým hovoriť. Čo sa stalo? Nepriateľ hodil do jeho studne veľký balvan urážky. Nikto si má v zhromaždení nevšim, moja služba nie je prijímaná s radosťou, medzi vami je toľko nelásky a ... Odhad balvan, modli sa k Bohu za odpustenie, že ty nedokážeš odpúšťať a milovať! Ak ja horím láskou, nebudem cítiť chlad nelásky u druhých, naopak, svojou láskou rozohrejem iných. Nečakaj na odplatu, uznanie, ale slúž, rozdávaj sa, ak si soľou a svetlom sveta. Potom pochopíš, že ne-slúžiš ľuďom, ale Pánovi.

K Moodymu po jeho kázani vo Filadelfii prišla istá pani a povedala mu: „Musím Vám povedať, že ste veľmi úzkoprsý. Netancujete, nehráte karty, nechodite do divadla, ani nemáte rád to, čo je na tomto svete pekné.“ — „Niečo Vám poviem, milá pani. Idem do divadla, keď mám na to chut.“ — „Skutočne? Tak predsa nie ste taký obmedzený.“ — „Musím Vám však ešte dopovedať,“ pokračoval Moody, „že zatiaľ som na to chut nemal a verím Bohu, že ani nebudem mať.“

Po nejakom čase znova táto žena vyhladalu Moodyho a povedala mu: „Teraz rozumiem tomu, čo ste mi vtedy, pred mojím obrátením, povedali. Aj ja som stratila chut na mnohé veci. Muž ma teraz veľmi prosil, aby som s ním ešte išla do divadla. Zvolila som. Keď sa zdvihla opona a začali hrať, nový život sa v mojom vnútri bolestne ozval. Nemohla som to znieť. Nedbalala som na nič, vstala som a odišla.“

Aj my rozumíme tomu? Ak máme v srdci žriedlo živej vody, potom „nemáme chut“ na mnohé veci, ktoré sme pred obrátením milovali.

Netreba nám však hľadať príklady len v minulosti. Koľko aj dnes je žiariacich príkladov trpečlivosti, pokoja a šťastia u tých, ktorí trpia, sú nemocní, znášajú zlo. Nedávno zomrela jedna sestra v ťažkej nemoci a hrozných bolestiach. Prameň živej vody však ani utrpením u nej nevyeschol. Až do posledného vydýchnutia Pán Ježiš bol jej nádejou a potešením. Všetky ostatné pramene na zemi nemali pre ňu ceny.

Zamyslime sa, drahí, nad slovami Pána Ježiša o pramene vody, ktorá má z nášho vnútra vytiekať na občerstvenie iných. Ak naopak pocitujeme smäďducha, ak nemáme výdech, vedeckuťe v hľadajme príčinu, piesok alebo kameň, ktorým plnú radosť, potešenie v Pánovi, hľadajme príčinu, piesok alebo kameň, ktorým je ten Jeho zdroj v nás utlumený. Zložme hriech, zložme bremeno, posväťme sa a budeme požehnaní v nás a požehnaním pre druhých.

Porozumět nauce a poznat Boha jsou dvě odlišné věci. Duchovní věci nejsou nikdy přinášeny v hlavě. Přikládáme mnoho důležitosti dobrým slovům, Bůh však hledá dobré lidi.

V prübahu každého shromázdění několikrát řekneme starovéké slovo „amen“. Někdy ho řekneme s povzdechem — „konečně tento bratr již ukončil dlouhou modlitbu“, jindy znamená probuzení z dřímoty nebo zamýšlení nad něčím, co nesouvisí se shromázděním.

V protikladu k tomu, jak je požehnané, když celé shromázdění jako jedna duše radostným „amen“ zapoji se do velebení Boha nebo když v plně důvěře podepře v modlitbě přednesenou prosbu! I modlitebník je povzbuzen, když ví, že všichni smýšlejí jako on a vnitřně přinášejí totéž děkování nebo prosbu před Boha.

Bohem vyříknuté slovo „amen“ značí „stalo se tak“, nebo „budiž tomu tak“! Pokud je vysloví lidé, pak to značí: „tak tomu je“, nebo „kéž je tomu tak“. Jinými slovy: z nebes promluvené „amen“ je nejmocnejší potvrzení toho, co bylo řečeno; lidmi vyslovené „amen“ znamená ztotožnění se s tím, „ano, je tomu tak“ nebo „budiž tomu tak“.

Ve Zj 3:14 čteme o tom, že Pán Ježiš je „AMEN, svědek věrný a pravý“. Tím nejen dokazuje své božství, ale také to, že On je posledním Slovem, jimž k nám Bůh promluvil.

Pak rozumíme verši 2K 1:20, že Pán Ježiš je oboji: v Něm jsou „ano“ všechna zaslíbení a v Něm se také stanou, uskuteční („amen“).

„Amen“ má být i po celou věčnost na našich rtech, jak se o tom dovidáme ze Zj 5:14, 7:11, 22:20.

V apoštolské době bylo slovo „amen“ obvyklé, dobře známé a používané i ve shromázdění církve (1K 14:16). Jestliže nerozumíme modlitbě, pak mnou vyslovené „amen“ se stává nesmyslným.

V přítomné době nedáváme slovu „amen“ v našich shromázděních takovou důležitost, jak by si zasluhovalo. Často slyšíme po modlitbě nebo službě bratra jenom řeč: „Amen“, jakoby si to říkal každý sám pro sebe. Neostýchejme se říci své hlasité „amen“! Když tomu tak bylo za dob apoštola a přinášelo to užitek ve vzájemném obecenství, proč by tomu nemělo být mezi námi?

upr. podle -edu a -stu

Příteli, dobře věš, že ať už řídíme auto či pečeme dort nebo hrajeme nějakou hru, pokudžde musíme dodržovat určitá pravidla — pokud chceme mít úspěch.

Bible nás učí, že život křesťana se vyznačuje neustálým růstem. Znovužrozením se stáváme novorozenetem Boží rodiny. Boží záměr s námi je ten, abychom vyrostli v dospělé křesťany. Tedy neustálý vývoj, postupný pokrok a narůstající moudrost. Takové duchovní novorozené musí především dýchat, dále potřebuje jist, být udržováno v teple a potřebuje cvičit.

Dýchaním pro duchovní novorozené je modlitba. Dýchaní zahrnuje vdech a výdech. Vydechujeme, když se modlíme k Bohu a vdechujeme, když se ztišíme natolik, abychom mohli slyšet Ježo hlas. Modlitba je vlastně konverzace, nikoliv monolog, ale dialog. My mluvíme k Bohu a On mluví k nám. Jako křesťan mám nebeského Otce, který slyší a odpovídá na mé modlitby. Ježiš řekl: „A všecko, tač byste prosili na modlitbě, věříce, vezmete.“

Každý muž a každá žena, kteří něco znamenali v Církvi Kristově a pro království Boží, byli lidmi modlitby. Nikdy si jako křesťan nemůžeš dovolit být natolik zaměstnán, aby ses neměl čas modlit! Křesťan bez modlitby

je křesťan bez moci! Pán Ježiš strávil na modlitbě mnoho hodin. Někdy strávil celou noc kdekoliv na vrcholku hory v soukromém obecenství se svým Otcem. A když On cítil, že se musel modlit, o co více je zapotřebí modlitbě nám. Naše modlitby mohou být zpočátku velice neumělé. Můžeme se cítit poněkud na rozpacích a nenajdeme vždycky správná slova. Ale Duch svatý, který sídlí v každém znovuzrozeném křesťanovi nám pomůže a naučí nás. Každá modlitba, kterou se modlíme v Duchu a v pravdě je vyslyšena. Někdy je odpověď „ne“, jindy Bůh říká „čekej“, avšak nějaká odpověď vždycky přijde.

Pamatuj na to, že se můžeš modlit kdykoli a kdekoli. Když umýváš nádobí, když řídíš auto, pracuješ v kanceláři, v obchodě, továrně. Modlit se můžeš vždy a všude a Bůh tě slyší a odpoví. Bible říká: Modlete se bez přestání. Bez pravidelné, systematické každodenní modlitby se nám nás život bude zdát neplodný, plný zklašení a nejistoty. Bez modlitby nikdy nepoznáš vnitřní pokoj, který má Bůh pro tebe připraven.

Jako duchovní novorozeně musíš také jít. Nás duchovní život potřebuje svou potravu. Jakou? Duchovní potravu! A kde ji najít? V Bibli, ve Slově Božím. Bible zjevuje Pána Ježíše, který je chlebem života pro každou hladovou duši, vodou života pro každé živné srdce. Zapomeneme-li na každodenní duchovní výživu, budeme brzy trpět podvýživou, až ztratíme svou duchovní vitalitu. Bible říká: Mléko beze lsti, Božího slova žádostiví budete, abyste jím rostli. Jsí-li skutečným duchovním novorozenětem, nejsi schopný rozvýkat maso. Potřebuješ potravu v té nejjednodušší formě. Čti Bibli, studuj ji, přemýšlej nad ní a uč se oddílům Bible nazpamět! Mnohé obtíže, které zakoušíme ve svém pozdějším křesťanském životě, mohou být přímým nebo nepřímým důsledkem toho, že jsme hned zpočátku nestudovali a nečetli pravidelně Bibli. Neměl by ses uspokojit tím, že si rychle přečteš kapitolu kvůli vlastnímu svědomí. Jsme Bibli samotnou napomínaní k tomu, abychom ukrývali Boží slovo ve svých srdcích. Malý oddíl z Bible pečlivě přečtený a prostudovaný má daleko větší duchovní hodnotu než celá kapitola přečtená ve spěchu. Nevezdávej se jenom proto, že nemůžeš všemu hned rozumět! Čti dál! Pokud jsi ještě nečetl Bibli a chceš začít, radím ti, abyš začal od evangelia sepsaného apoštolem Janem. Čtení Božího slova má samo o sobě svůj očišťující efekt na mysl i v srdci člověka.

Staré rčení praví: „Bud se tato kniha postaví mezi tebe a hřich, nebo se hřich postaví mezi tebe a tuto knihu.“

Duchovní novorozeně iž potřebuje teplo, což v našem případě znamená obecenství. Zrovna tak, jako každé malé dítě potřebuje přikrývku, která je udržuje v teple, „nový“ věřící potřebuje obecenství s ostatními křesťany. Neznamená to chodit do shromáždění jednou či dvakrát týdně. Pozvi druhé křesťany k vám domů, hovoř s nimi o svém Pánu a studuj společně s nimi Bibli. Obecenství věřících je jednou z podmínek duchovního růstu. Navštěvuj shromáždění věřících. Některé mladé lidé dnes prohlašují, že chtějí být sice křesťany, ale že nikdy nemohou navštěvovat nezáživná shromáždění v kostele nebo modlitebně. Tím, že se stáváš křesťanem, stáváš se automaticky členem neboli údem Kristova těla — Jeho Církve. Avšak navíc je potřeba, abyš měl obecenství s druhými věřícími v některém z místních sborů. Mladým lidem se dnes mnohé věci v místních sborech nelíbí. Čtou Bibli a srovnávají stav sboru se stavem sboru pravotních křesťanů. Shledávají, že je dnes v místních sborech daleko více tradice než skutečného duchovního obecenství, více formalit než života. Avšak to neznamená, že by ses měl od takového sboru oddělit. Když ti dá Pán v některé věci skutečně jasno, modli se za to a je docela možné, že si tě Pán použije právě k obživení tohoto sboru.

Pamatuj na to, že do místního sboru nechodiš jen proto, abyš vyslechl kázání. Do shromáždění jdeš proto, aby ses tam klaněl Bohu, abyš ho oslavoval oběti svých rtů společně s ostatními věřícími. Nemůžeš být úspěšným a šťastným křesťanem bez toho, abyš měl obecenství s místním sborem. Ve vaší modlitebně najdeš své první příležitosti jak se uplatnit jako křesťan, jak sloužit bližním. Služba je jedním z přirozených následků spasení. Nenavštěvuj místní sbor jen proto, aby ses tam měl dobré. Nechoď tam pro jakýsi druh zábavy. Návštěva

shromáždění a zúčastňování se společných bohoslužeb znamená mít duchovní obecenství s ostatními spoluříčími. Jednou z nejkrásnějších a zároveň nejúčinnějších forem shromáždění je ta, kdy členové místního sboru jeden po druhém vydávají své osobní svědecství.

Jsme často zaměstnáni pozorováním věcí kolem sebe natolik, že zapomínáme pozorovat to, jak Bůh s námi jedná, co pro nás koná, jak se k nám skláni a jak se při nás projevuje Jeho láska. Kdybychom se více soustředovali na svůj vztah k Bohu a Boží vztah k nám, nemohli bychom nikdy při takové chvíli svědecství prohlásit, že nemáme co říci. Přál bych si a je to moje modlitba, abychom v našich sborech vydávali daleko více osobní svědecství.

Ctvrtým požadavkem pro duchovní novorozeně je cvičení. Cvičení znamená vydávání svědecství. V tomto případě to však není vydávání svědecství ve shromáždění, nýbrž svědecství životem a slovem nevěřícím lidem kolem nás. Uvědom si, že jsi byl jako křesťan ustanoven a vyslan jako vyslanec Krále králů. Vlajka tvé příslušnosti se má třepotat vysoko nad tvým velvyslanectvím. Pokud není tvoje křesťanská vlajka vidět ani doma, ani v kanceláři, ani ve škole nebo v obchodě, pak vlastně nejsi hoden být Kristovým velvyslancem. Jedním z nároků křesťanského života je otevřené svědecství druhým lidem. Jak máš svědecství? Jíž jsem to řekl. Životem a slovem. Ani jedno z nich není samo o sobě soběstačné. Jsme světlem, i když se nám někdy zdá toto světlo být jen malým blíkajícím plaménkem ve tmě.

Jsme trubkou, která svým zvukem varuje všechny ty, kteří jsou v nebezpečí. Máme chléb pro všechny hladový svět. Lidé se nám někdy mohou zdát zaměstnáni požíváním všech možných věcí tohoto světa, takže níjak nehladoví po našem chlebu života, avšak Ježíšův příkaz zní, abychom neumlděvali a nabízeli dál. Máme vodu pro všechny živnivé. Nehledě na to, jak lidé reagují, máme i nadále stát a volat s prorokem Izaiášem: Všichni žijete, pojďte k vodám! Máme vytrvat. Nikdy se nemáme vzdát! Svědčíme o Kristu úsměvem na svých tvářích a láskou ve svých srdcích. Máme se navzájem milovat. „Potom poznají všichni, že jste moji učedníci — budete-li mít lásku jední ke druhým.“ Proč nevyjít vstříc a nebýt přítel někomu druhému? Láska vyřeší více problémů než cokoli jiného. Ze všech darů, které Bůh nabízí svým dětem, je láska tím nejpětším. Ze všech druhů ovoce Ducha svatého je láska na prvním místě.

Dýchání, potrava, teplo, cvičení. Žádné dítě bez nich nemůže žít. A duchovně míňeno, žádný „mladý“ věřící nemůže být bez těchto čtyř věcí úspěšný.

Snad se ti to zdá příliš prosté, příteli, ale zkus a uvidíš. Když dodržíš tato čtyři pravidla křesťanského duchovního růstu a života, budeš šťastným křesťanem. Budeš mít pokoj myslí a poznáš uspokojení z toho, že ses pochopil tajemství duchovního života. Ztiš se před Bohem v této chvíli, vyznej Mu své pády a poklesky a popros Ho, aby ti pomohl růst ve tvém nastávajícím opravdovém duchovním životě.

upr. -sp

KDO BY POHŘDAL DŇOM MALÝCH ZAČIATKOV

(Zachariáš 4:10)

Len mälokto ri z nás majú príležitosť urobiť niečo veľké. Ale všetci máme byť verní, opravdovi, vytrvalí a pocitiví v malých veciach.

On... priniesol jednu obeť za hriechy raz navždy.

(Židom 10:12)

Božie srdce obeť za hriechy naplánovalo.

Boží Syn obeť za hriechy uskutočnil.

Božie slovo obeť za hriechy zasľúbilo.

Božia spravedlivosť obeť za hriechy akceptovala.

Boží zákon obeť za hriechy vyžadoval.

Božia milost obeť za hriechy rozmnožila.

Božia láska obeť za hriechy obstarala.

upr. -jk

ON VEDIE MA

On vedie ma.

*Po pastvách zelených? Oj, vždy tak nie.
Môj Pán však najlepšie to vie,
prečo ma niekedy vedie v úskalie,
keď vnútro desí tma.*

*Raz plesám v jase slnka, spievam si celý deň
a po druhý raz zase má sklúči noci tieň.
Aj žiale často znášam, či nepokoju ston,
viem predsa celkom iste: Za ruku drží On.
A či už po zeleni, či púšťou vedie hned,
ja pevne Jemu verím, hoc' neviem rozumiet.*

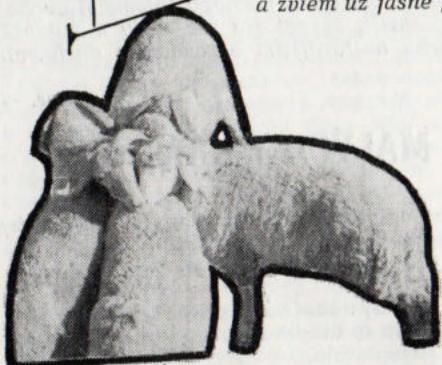
On vedie ma.

*Popri tichých vodách? Oj, nie vždy tam.
Miestami dušu zviera búrka, aj uragán
a vlnami sa brodím napohľad sám a sám.
Keď pod údermi bleskov po útočišti ikám,
nad vodou Majster stojí, pohrozí krútnavámi,
a privoláva – dúfaj, zhynút ta nenechám!
„Tam hore nad mrákami je krásny slnný deň...
Na všetkých tvojich cestách s tebou som, pomôžem“.*

On vedie ma.

*Či bývam isto v skrýši na horách,
či v dese tieňov, plaču v údoliach,
On vždy je so mnou, odozvenie strach.
Nech ktorýkoľvek by už ma chodníkom viesť chcel,
či trsti nalomenej by pomôcť nevedel?
Viem, dľaň že Jeho mocnú aj mne dal za podiel.
Za všetky cesty Jeho raz vyspievam Mu vďak,
keď v nebesiach tam doma mi šťastím zvlhne zrak,
a zviem už jasne prečo, ma viedol práve tak.*

Pripr. -jk

DVA ZAJÍMAVÉ PRÍMĚRY

*„Abi synové naši byli jako štípkové
zdárně rostoucí v mladosti své,
a dcery naše jako úhelní kamenové,
tesaní ku podobenství chrámu.“*

Zalm 144:12

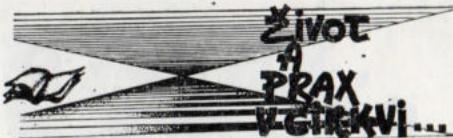
Zvláštnim zpôsobem vyjádrené prání krále Davida, týkajici se synu a dcer jeho národa – Božího lidu. Jistě to není jen prání Davidovo, ale zároveň prání Boží týkajici se nás, zvláště mladých věřicích lidí. Jak mnoho je nám tímto dvojím přirovnáním rečeno! Zkušujme se, zda jsme tím „zdárným štípkem“ a „tesaným kamenem“.

Štípek – mladý ovocný stromek, jehož přirozená životní síla byla zásahem sadaře usměrněna. Všechny jeho vlastní větve bylo třeba ořezat a na jejich místo vštípit (naroubovat) větvě z většího stromu, který už žádoucí ovoce nese. Sadař zde používá stromů štípených v dřívějších létech. V našem duchovním životě je také na začátku období bohatých „vlastních větví“ a „vlastního ovoce“, které pohlcují životní sílu bez valného užitku. Pak přijde nás Pán a ty „bohaté větve“ pojednou ořeže. Nepůsobí to nás uživ? Vždyť já přece Pánu sloužím zcela upřímně a ze všech sil, proč není s touto službou spokojen? Každý věřící člověk potřebuje projít procesem „štípení“, prošel jím i ten starší bratr, jehož služba se pro mne má dnes stát oním potřebným „roubem“, aby i mé ovoce bylo podle Boží představy. Na počátku přece stojí ten „strom života“ (Pán Ježíš), z Něho vzal Otec ten první „roub“ a tak z Jeho plnosti všichni vzali jsme. Bez toho by nikdy na této zemi nemohlo ovoce Ducha vyrůst. Nezapomeňme také nikdy na to, že „štípení“ provádí sadař sám, podle vlastní volby, ale používá k tomu stromů, které si sám vybírá. Poneseme-li ovoce podobné ovoci jiného stromu, nestalo se to z vůle onoho stromu, ale z vůle sadaře. Nedejme si proto nikdy od nepřitele vzbudit v sobě pocit, jako by nás starší bratři chtěli formovat do „svého“ obrazu. Ono „jejich ovoce“ již přece není z nich (z jejich podstaty), ale je ovocem práce Ducha svatého. Nezapomínejme na tuto „sadařskou“ práci Boží, však i v zrostlé stromy jsou čas od času prořezávány a čištěny, aby jejich ovoce bylo hojně a zdravé.

Úhelný kámen, tesaný ku podobenství chrámu

– velmi pečlivě zvolený kámen, podrobený stejně pečlivé úpravě – musí získat podobu, kterou při něm chce mít stavbu. Kdyby vypadal jinak, byl by nepoužitelný. Úhelné kameny nesou váhu celé stavby a nesmějí se pohnout ze svého místa, musí být na ně spolehnuti. Jistě ne náhodou je právě Pán Ježíš Kristus nazván „hlavou úhelní“ (Ž 118:22, Iz 18:16, Ef 2:20) – základem mimo něhož nic nemůže být položeno. Proto také ostatní „úhelné kameny“ nelze klást jinam než na onu „hlavu“, mají-li spočinout nepohnutelně. Jen v Duchu Pána Ježíše je záruka toho, že obстоjej „věrně“ na určeném místě (Ef 2:20–22). Jak přesně je zde vystížena odpovědnost žen za duchovní růst nebo úpadek celého národa. Tam, kde ženy nenesou obraz „úhelných kamenů“, nejsou na svém místě, národ neobstojí, stejně jako se rozpadne stavba, ježíž úhelní kámen bude odsunut ze svého místa. A ještě jednu krásnou věc si můžeme připomenout na tomto příkladě. Jeruzalémský chrám se v jedné věci výrazně lišil od chrámu v dnešní době. Kameny, které byly použity při této stavbě, v něm nebyly vůbec vidět, protože kamenné zdvo bylo zcela zakryto dřevem a zlatem (I. Král. 6:18). Počítejme od samého počátku s tím, že naše místo je tam, kde nás není vidět, nejsme zde proto, abychom byli předmětem obdivování. Kéž tím, co je vidět, je vždy Boží sláva (znázorněná v Jeruzalémském chrámu zlatem).

6. Správovanie a zodpovednosť

(Dokončenie)

Všade tam, kde sú ľudia nútensí žiť v kolektíve, prejavuje sa potreba vedenia, aby se zachoval poriadok a náležitá autorita. Platí to v plnej miere aj o miestnom zbere; jeho duchovný charakter nemeni nič na princípe. Jednou z najjasnejších čŕt zborov prvotnej cirkvi je prítomnosť mužov, ktorých úlohou bolo vykonávať duchovné vedenie a dohľad v každom miestnom zbere.

Toto právom pokladáme za trvalý princip pre cirkev; akto sa dole učakávej, nájdeme v Novej Zmluve jasné vedenie pre výkon tejto úlohy v miestnom zboru. Ako aj v iných veciach, toto vedenie má formu nie podrobneho modelu, lež základných princípov, ktoré musíme pochopiť a uplatniť.

Prvým z týchto principov je **nezávislosť a autonómny charakter každej miestnej zboru**. Toto nie je v Písme nikde vyslovené priamo a kategorický, ale je to správny záver z toho, čo tam čítame. Nenájdeme napríklad v Novej Zmluve ani v zaznamenanej praxi, ani vo forme doktríny žiadom prípad osoby alebo skupiny, ktorá by vykonávala právomoc nad skupinou viacerých miestnych zborov s výnimkou apoštola Pavla. Koncil v Jeruzaleme, uvedený v Sk 15 nie je s týmto tvrdením v rozpore. Tento koncil bol špeciálnou akciou za tým účelom, aby sa na ňom prerokoval zvláštny problém, ktorý sa týkal celého tela cirkve, veriacich zo Židov i pohanov a jeho programom bola vec doktrinálna (učenia) a jej pôsobnosť v praxi, a nie záležitosť miestneho zboru. Jeho konečné rozhodnutie malo povahu doporučenia, a nie záväzného zákona. Inak by nemalo zmyslu, aby Pavol rozoberal otázkou obetovaného modlám v 1K 10. Výnos z koncu jeruzalemského by to jednoducho zakazoval a to by muselo stačiť.

Cirkev vo svojom univerzálnom aspekte sa v Novej Zmluve nikdy nevyškýtuje, vo vzťahu k akejkoľvek záležitosti cirkevného poriadku, spravovania alebo autority. Ked sa hovorí o týchto veciach, je to vždy jednotlivý miestny zbor, ktorý predstavuje jednotku v zornom uhle pozornosti, a nie skupina miestnych zborov. Môžeme to preto poklaňať za trvalý princíp Písma, že každý miestny zbor je autonómny a nezávislý čo do charakteru. Z toho vyplýva, že spravovanie v cirkvi je lokalizované (obmedzené na miesto), že právomoc starších sa týka iba miestneho zboru, a nepresahuje jeho hranice, a že žiaden miestny zbor nemá právomoc nad iným zborom.

Druhý je ten, že **spravovanie v zboze má sa vykonávať bratmi**, ktorímu to prinaleží, ktorí sú **duchovne obdarovaní a kompetentní**. V každom plne vyuvinutom miestnom zboze je normálne viac než jeden takých bratov a sú to jasne rozlišiteľní jedinci. Dôležitosť ich úlohy možno vidieť zo skutočnosti, že Pavol neponechal zbyty, ktoré založil, aby sa v nich postupom času vyuvinula táto úloha živelne, ale si kládol za povinnosť určiť mužov, ktorých pokladal za duchovne kompetentných, aby niesli zodpovednosť a poverili aj Tita, aby konal tak isto.

Charakter a funkcia týchto vodcov v miestnych zboroch je naznáčená slovom „starší“ (z gréckého „presbyteros“) a „biskup“ (cez latinčinu z pôvodného gréckeho „episkopos“, čo v základe znamená „dozorajúci“). Ich vzťah k miestnemu zboru je vzťah pastiera (1Pt 5:1-4) a vodcu. Ich vzťah k Pánovi je vzťah pastierov k Arci-pastierovi; sú zodpovední nie zboru, ale Pánovi. Z toho vyplývajú niektoré dôležité závery; predovšetkým, miestny zbor má charakter stáda, vedeného a usmerňovaného pastiermi; nie je to ani demokracia ani diktatúra. Nie každý brat v z bore má právo na to, aby „ho žiadali o radu“ vo veciach, týkajúcich sa zboru; a tiež starší nemajú právo porúčať zboru bez ohľadu na názory a cítenie jeho údov, podľa osobných náhládov a predstáv.

Úlohy starších sú jasne naznačené v Písme. Majú spravovať a viesť; a do jakej miery to robia v podriadenosti Pánovi a podľa Jeho vôle, do takej môžu očakávať

poslušnosť veriacich v zbere. Práca staršieho je v podstate pastierska; bdiť nad ľudom Božím a vyučovať ho Božím pravdám a ich praktizovaniu v živote, a nie ani tak zaměstnávať sa podrobnosťami zborových záležitostí, napr. hmotných alebo organizačných, čo je zase prevažne úloha diakonov.

Starší iste nie sú tým zbavení povinnosti dohliadať aj na túto stránku zborového života (a preto dozerajú na prácu diakonov), lebo ona je spojená s duchovným životom zboru. Ale duchovná opatiera údov zboru so všetkými jej aspektami a zodpovednosť za všetko, čo súvisí so službou Slovom rôznymi bratmi, je ich priama úloha. Výsledný duchovný stav zboru je vecou, za ktorú nesú príamu zodpovednosť Pánovi (Zd 13:17) a túto zodpovednosť nemôžu preniesť na iných.

Ako sa mužovia stávajú staršími zboru? Keďže Nová zmluva pracuje s princípmi, a nie organizačnými podrobnosťami, ako sme mohli predpokladať, nenájdeme v nej predpisany postup na určovanie starších. Ale základné princípy sú úplne jasné. **Starší sa stávajú nimi pod pôsobením Ducha svätého** (Sk 20:28). To nemá nič spoločného s akýmkolvek ustanoveniam alebo určováním. Značí to jednoducho toľko, že ti, ktorí sú opravde staršími alebo „biskupmi“, boli na to vzbudení Duchom sväтыm; Jeho úlohou je pôsobiť rast v duchovnej múdrosti, zbožnosť charakteru a kapacitu pre duchovný vplyv a vodcovstvo, akou sa takí bratia vyznačujú. Môže trvať celé roky, než sa takýto výsledok dosiahne a sú to iba mužovia tohto druhu, ktorí majú právo spravovať a viesť zbor.

Ale práca Ducha svätého v tomto smere má svoju praktickú protiváhu, v povinnosti miestneho zboru uznávať takýchto Duchom vychovaných vodcov a preukazovať im náležitú česť (1Te 5:12). Človek sa nestáva starším tým, že ho takým uznájú, ale mal by byť uznávaný za staršieho preto, lebo ním je. Pokiaľ ide o spôsoby, ktorými sa zaistuje všeobecné uznávanie starších, môžu sa lísiť od zboru k zboru. Základnou zásadou je, že tí, a jedine tí, ktorých Duch svätý na to vychoval, mali by byť uznávaní celým zborom. Toto uznávanie sa nedeje náhodne alebo automaticky. V tejto veci, podobne ako aj v iných, musí byť zbor vedený tými, ktorých úsudok je duchovne zrelij a najmä tými, ktorí sú sami už starší zboru. Je jednou z úloh, za ktorú sú starší zvlášť zodpovední, zaistiť, aby sa v tomto ohľade postupovalo správne; konkrétny postup, ako zaistiť toto uznanie náležitým spôsobom, bude vecou ich vlastného duchovného úsudku.

Pri vernom plnení tejto zodpovednej úlohy v bázni Božej budú sa starší musieť čas od času vyrovnávať s problémom, ktorý predstavuje istý typ bratov: ide o typ, ktorý sa nazdáva, že má právo vystupovať v úlohe brata, „s ktorým sa treba radíť“ vo veciach zborového života, má byť uznávaný za staršieho v zbore..., no jeho prizanívý úsudok o vlastnej osobe nezdielajú s ním tí, čo v zbore nesú skutočnú zodpovednosť. Človek tohto typu bol v jednej knihe výstižne opísaný ako taký, ktorý „vie príliš malo, aby mohol viest, a príliš veľa, aby bol ochotný sa nechať viest“. Jeho stupeň rušivosti je v zbore nemalý. Niekoľko sa stane zdrojom frakcií – keď sa najdu takí, čo ho nasledujú a môže sa stať podnecovateľom kritiky a škodlivých rečí o charaktere a autorite tých, ktorí sú v zbore už staršími. Účinne sa s týmto problémom vyrovnávať vyžaduje si niekoľko všetku moc a milosť Božiu. Ale treba ho riešiť pre dobro celého zboru.

Všetko, čo Nová Zmluva hovorí o charaktere staršieho, o vykonávaní jeho úlohy, o požiadavkách na jeho osobu, daných jeho postavením, je jasne podané na jej stránkach a zrozumiteľné všetkým. Tieto požiadavky patria medzi najnáročnejšie v Písme. Ale obráťme svoju pozornosť na **diakonov**. V zboroch Prvotnej cirkvi to boli osoby od ostatních tak odlišené, ako aj starší a Písmo sa o nich zmieňuje celkom špecificky. Ulohy diakovov súvisia predovšetkým s hmotnými a praktickými vecami miestneho zboru. Aj pri pomerne jednoduchom živote Prvotnej cirkvi, čo sa týka hmotných vecí, diakoni mali významné miesto. V zložitejších súvislostiach zborového života dneška je ich úloha nemenej dôležitá.

Vzhľadom na povahu ich povinností musia byť diakoni zvlášť vybratí a poverení zodpovednosťou miestnym zborom. Sk 6 ilustruje princíp, o ktorý tu ide; v Novej Zmluve nie je opis, ktorý by v tejto veci zachádzal ďalej. Toto je ponechané na duchovný úsudok tých, ktorí zbor vedú. Ale základné princípy sú úplne jasné. Je pri-
značné, že Písma veľmi málo hovorí o ustanovení a uznávaní ako starších, tak aj

diakonov, ale je jednoznačné a dôrazné, čo sa týka charakteru tých, ktorí sú poverení týmto funkciami. A Písma nás nenecháva na pochybách, že diakoni musia byť mužovia, ktorých charakter a osobné kvality sú také, aby ich uschopňovali dosťať svojim úlohám. Stojí tiež za povšimnutie, ako jasne Písma vyjadruje princíp, platný v cirkvi i mimo nej, že zodpovednosť je čosi, čo možno zveriť iba tým, ktorí získali dôveru a že zodpovednosť vo veľkých veciach by sa správne mala zveriť iba tým, ktorí sa osvedčili v menších.

Pri plnení svojich úloh starší a diakoni nie sú izolovaní od ostatných v miestnom zboru. Už sme povedali, že zbor nie je demokracia; no pritom vyskytnú sa príležitosti, keď je správne, aby sa duchovné a praktické otázky niekedy prejednali za prítomnosti celého zboru. Zhromaždenia na tento účel hrajú dôležitú rolu v zborovom kolektívnom živote. Nová Zmluva na to poskytuje príklady v Sk 6:2, 15:6 a 22 a 1K 5:4. Zhromaždenia celého zboru týmto spôsobom mal byť pravidelné, aby každý mal kontakt s tím, čo sa tam rieši.

Treba povedať, že ide o zhromaždenia celého zboru, nie „bratské“ (ako ich občas nazývame); takéto zhromaždenia nie sú náhradou za zidenie sa celého zboru. V malých zboroch v počiatočnom štadiu ich rastu môžu byť prizývaní všetci bratia – ako prechodné opatrenie – aby sa podielali na veciach zboru. Ale zbor, v ktorom sa stalo normálnou obyčajou duchovné i praktické veci riešiť na „bratských hodinkách“ miesto na zideniach starších alebo diakov, pracuje na nebiblických princípoch. Môžu byť špeciálne príležitosti, keď je užitočné, aby sa konali zhromaždenia všetkých bratov miestneho zboru; ale „bratské hodinky“ skrývajú určité úskalia, pred ktorými sa treba varovať. Môžu sa stať pre niektorých bratov príležitosťou, aby presadzovali samých seba a tiež poskytuju, pre bratov všeobecne, pokušenie zaujať stanovisko cestou menšieho odporu a vyhnúť sa zodpovednosti za náležité uznávanie starších alebo za voľbu diakovov v zbere. Čo ešte neblahejší dôsledok je v tom, že sa môže ujať falošná predstava, že konečné rozhodnutie v duchovných veciach, ovplyvňujúce zbor, rátatájúc v to aj, a najmä, sestry, leží na pleciach „bratov“. Písma nevie nič o takejto predstave. Vkladá **zodpovednosť za život zboru do rúk starších**, ktorým zbytok zboru – bratia i sestry rovnako – sú podriadení v Pánovi. Vodcovstvo mužov, ktorých Boh na to povolal a vystrojil, bolo vždycky a ešte stále je Božím princípom pre Jeho ľud. Nebezpečie hroziače kruhom kresťanov, ktorých poznáme ako „Bratov“, je v tom, že pri odmietaní vodcovstva vykonávaného nesprávnymi spôsobmi mohli by sme podľahnuť pokušeniu opustiť princip vodcovstva úplne. Ale to je, opakujem, Boží princíp. Jeho úspešné pôsobenie závisí zvlášť od dvoch vecí. Predovšetkým musí sa priať a v poslušnosti plniť. Ľud Boží musí byť ochotný nechať sa viesť. **Neochota nechať sa viesť tými, ktorých Boh na to vylobil, je duchovná neposlušnosť.** Postoj a skúsenosť Izraela pod vedením Mojžišovým sú tu poučné. A potom tiež, tí, ktorí majú schopnosť viesť, musia priať túto zodpovednosť so všetkými jej nárokmi, v bázní Božej. A nikto nesmie byť na omyle o tom, čo to znamená. Nebude to príležitosť na ziskanie osobnej „slávy“. Oblubovať predné miesta a byť nazývaný „Rabbi, Rabbi“, či doslovene alebo v prenesenom zmysle, nie je vodcovstvo.

Pravé vodcovstvo bude vykonávané cestou obetavej služby. Bude to znamenáť krácanie v šlapajúcich mužov, ako boli Mojžiš a Pavol, a bude stelesňovať príklad Toho, ktorého ľudia právom nazývajú Majstrom a Pánom a ktorý prišiel nie aby Mu slúžili, ale aby slúžil. Ti, ktorí boli v tomu Duchom svätým vychovaní a chčú sa tejto službe odovzdať, nech si nerobia ilúzie o obetiach a sebazapretí, ktoré sú s nou spojené. Ale nemusia sa obávať, že ked v nej verne obstojí, vedúc a pasúc stádo Božie, nebudú bez odmeny v deň, keď sa zjavi Arcipastier.

Vůdci zásadou života Pána Ježíše bylo, aby se libil Otci. Jeho životním cílem – získávat duše.

S. G.

ZTRACENÁ POŽEHNÁNÍ

Postavení novozákonní spásy je vysoké. Hluboký je pád a jeho důsledky v rozličných životních okolnostech. Proto se v pravém životě viny musí pojít radost s vážnosti, vděčnost s odpovědností, důvěra se svatou opatrností. Jak důvodná jsou častá varování v listu Židům! K nejzávažnějším patří poukaz na Ezaua: „Prohlédajice... aby někdo nebyl smilník nebo ohyzný jako Ezau, kterýž za jednu krmi prodal prorozenství své. Vite zajisté, že potom, chtěje dědičné dosáhnout požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ačkoliv ho s plácem hledal“ (Žd 12:16, 17).

Jest. Nebo nenelezí mista k u pokání, ačkoliv ho s platem mělo. (Za 10, 11.)
Co bylo osudným omylem Ezaua, který je nám postaven jako varující příklad? Za jeden pokrm prodal právo prvorozemství, které bylo spojeno se zvláštnimi Božími zaslibenimi požehnání. Z jeho slov můžeme vycítit přímo neovládnutí se a chtivost: „Dej mi prosím jisti krmi té červené!“, a rovněž jeho smyšlení, zaměřené na materiální věci a sobectví: „Aj, já k smrti se blížím, k čemuž mně tedy to prvorozemství?“ Zde byly hrubým způsobem zanedbány Boží požehnané dary. Ezau žil tomu tělesné viditelnému a odhodil to duchovní, jedině podstatné! Žil požitku a „zakramařil“ od Boha dané požehnané dary. Ezau žil bez sebeovládání, pozíváčně, odhodil a promarnil své čestné postavení. Žil pro okamžik a promarnil přitom hodnoty věčné... Kdyby se neprovinil, zůstalo by právo prvorozemství jemu a všechna Boží dějinně spásná následná rozvinutí k Mesiáši nešla by přes Jákoba, nýbrž přes něho a jeho potomky. Co Ezau obdržel za tato zahozená požehnání náhradou? Misu čočovice.

Není pochyby o tom, že právo prvorozentví není totéž co „synovství“. Ezau zůstal Izákův synem i potom, když promarnil Boží požehnání z prvorozentví. Dokonce proti všemu očekávání obdržel něco na způsob nového požehnání (vedlejšího) (Gn 27:38–40b). „Věrou o budoucích vécech požehnání dal Izák Jakobovi a Ezauovi“ (Žd 11:20). Ale přesto byla ztráta nesmírně veliká.

(Zd 11:20). Ale přesto byla ztráta lesním večerem.
A to se může v duchovním ohledu přihodit i těm novozákonním „prvoroveným“. Jejich životní spojení s nebeským Otcem jistě trvá dále, vždyť přešli ze smrti do života (1J 3:14), ale mnohá duchovní požehnání jsou přece jen otazníkem.

(Jl 3:14), ale mnoha duchovním pozemním jsou přes jen starost o svět.

Duchovní bohatství, kněžské postavení a důstojnost jsou třemi dary spasení, vyplývajícími z práva prvorozentví. Ale i přes bohatství je možno žít v chudobě. Nelze pozorovat přívalů nebeské plnosti. Navenek nevyvěrá žádné duchovní bohatství. Jasné nevyzařuje žádná radost z vykoupení. A ještě něco: i přes trvalé kněžské postavení nemusíme být ještě modlitebníky a mit „kněžské smýšlení“. Žádná milá, přimluvná modlitba! Žádná svědecové kněžského Božího posla světu! Žádná radostná děkování za přijatá požehnání! Žádná velebení v duchu a v pravdě! A konečně, i přes naši důstojnost můžeme prakticky zůstat zotročeni. Vždyť všechno pozemské smýšlení je popřením nebeského knižectví (Ko 3:1-3). Všechna touha a pachtění po penězích a majetku čini z krále žebráka. Naše postavení dítě Božích se nemůže sice ztratit, ale požehnání „práva prvorozentví“ od Boha zůstanou nevyužita. Proto platí: snažit se upevňovat své povolání a vyvolení, neboť „tak zaiisté hojně způsobeno vám bude viti k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista!“ (2Pt 1:11).

V Ezauvě zkušenosti zároveň vidíme něco z taktyk hřichu. On využívá „slabých chvílí“ v životě člověka, aby jej přivedl k pádu a olopil o Boží požehnání. Ezau byl „unaven“, když se rozhodl pro tak chybný krok (Gn 25:29). Tak došlo k tomu neblahému „dnes“ (v 31). To je vůbec ona pronikající „metoda hřichu“: rozpozná slabý bod a kritický okamžik a je „skokem“ připraven nás přemoci. Ale právě tyto slabé okamžiky jsou chvílemi rozhodování. V nich je pak zieveno, čím opravdu isme. Sila řetězu je určována nejslabšími články. Fronta je prolomena, když nepřítel zvítězí v nejslabším místě. Proto není možno omluvit porážky těžkými nebo náhlými okolnostmi. Jsme totiž právě tim, čim isme v těžkostech všeho druhu. Ty naše „slabé hodinky“ jsou zatěžkávajícími zkouškami v našem životě viry. Ale smíme také vědět, že okolnosti „stojí“ jen kolem nás! Jsou vždy jen bitevním polem, ale nikdy ne rozhodujícím faktorem ve chvíli, kdy se máme osvědčit. Rozhodujícím je, že můžeme patřit vzhůru na Ježíše, Vůdce a Dokonavatele naši viry, v němž nám Bůh požehnal každým požehnáním duchovním, od kterého nám také přichází veškerá pomoc, abychom si tato požehnání uchovali až k dosažení cíle našeho běhu viry.

E. Sauer

Rozšírené

SRDCE

„Pobežím cestou tvojich rozkazov, keď rozšíriš moje srdce.“
Ž 119:32

Rozšírené srdce je jeden z prejavov srdcovej choroby. Je to vec nie žiadúca, choroba, ktorej sa ľudia boja, lebo nesie so sebou rôzne neprijemnosti. Človek s takou chorobou sa musí vyhýbať rozrušeniu, nesmie sa veľa namáhať a rýchlo pohybovať.

Prečo chcel mať žalmista Dávid rozšírené srdce? Chcel ho mať preto, aby mohol **pobehnúť** cestou Božích rozkazov. Iste nemyslel na srdce telesné, s ktorým, ak je rozšírené, nemožno utekať. Istotne myšiel na srdce ako na centrum svojho duchovného života. Tako chápame srdce môže byť čierne – nečisté alebo biele – očistené, môže byť prameňom zlých alebo dobrých pohnutok. Môže v ňom byť nenávist alebo láska, pýcha alebo pokora, je miestom zlých alebo dobrých myšlienok. Aké je tvore srdce?

My nachádzame možnosť výkladu tohto verša v podmienkach Nového zákona. Sumou prikázani Pána Ježiša je láska z čistého srdca: „Nové prikádzanie vám dávam – aby ste sa milovali navzájom; tak, ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom“ (J 13:34). Pán Ježiš žiada od svojich učeníkov takú lásku, akú On dokáza. O tejto láске sa zamýšľal apoštol Pavol a chcel, aby ju i všetci veriaci poznali: „...aby ste, zakorenení v láske a pevne založení, dokonale vládli pochopit so všetkými svätými, aká je to šírka a dĺžka, hĺbka a výška a poznali lásku Kristovu, ktorá prevyšuje každý rozum...“ (Ef 3:18, 19). Iba ten, kto je organicky zakorený a pevne založený v láske, môže sa pokúšať o spoznanie jej rozmerov, a to nie na základe rozumu, lebo táto Kristova láska rozum prevyšuje, ale vo viere.

Jáska Pána Ježiša sa v celej veľkosti a kráse prejavila na krízi.

Jej šírka je symbolizovaná rozopnutím prebitých rúk do širokého objatia, ktoré zahrnuje všetkých ľudí na celom svete. Nikto nie je mimo jej dosahu. I ty do nej patríš. Viesť o tom, že fa Pán Ježiš miluje? Ved' to za teba a pre teba rozopal svoje ruky na kríži ...

ruký na kríži ... Jej dĺžka je nekonečná. „Milujem ťa večnou láskou, preto ti ustanovíš činim milosť“ (Jr 31:3). On ťa miloval prv, než si sa narodil, ba prv, než bol stvorený prvý človek. A „láská nikdy neprestáva“ (1K 13:8). Kedy ty Jeho začneš milovať celým srdcom, opravdovo?

Jej **hlbka** je daná nekončene veľkým ponížením z nekonečnej slávy, aku len večný milujúci Boh Otec mohol zdieľať so svojím večným Synom do najväčšej potupy, akú Mu len hlboko padlý hrieseň človek mohol pripraviť. Hlbka Jeho lásky je dokázaná hlbkou Jeho poníženia a utrpenia, lebo On sa tak hlboko sklonil, aby aj najhlbšie upadnusťe hrieseň mohol vyniesť na svojich ramenach z hlbky jeho biedy. Iste si nai. On zaslúži našu hlbokú lásku a úctu.

Jej výška je daná vyvýšenosťou slávy, do ktorej uvádza hriešnika – očisteného z posúdenenia. Ona má vysoký cieľ.

a posvätného. Oba ma vysoké srdce.
Takáto je láska Pána Ježiša – veľká, obrovská, nekonečná čo do trvania i do rozmerov. Oba vyviera z Jeho veľkého Božského srdca. A to srdce je také veľké, ako Jeho láska.

Rozšír až moje srdce, Pane, aby som tak miloval, ako Ty. Aby som pobehol cestou Tvojho najväčšieho prikázania. Aby moja láska mala takú šírkú, že by nik nebol mimo nej. Ze by som nemiloval iba ľudí sympatických, ale všetkých. Aby moja láska mala dĺžku, že by som nemiloval dočasne. Aby moja láska malá hľbku – milovať s pokorou a obetavosťou. Aby mala výšku – dobre zmyšľať o každom a každém priať účast na tých najväčších požehnaniach.

pane, moja láska taká nie je. Daj, aby Tvoja láska naplnila moje srdce – a ty ho rozšír!

Jozef miloval svojich bratov, i keď ho oni nenávideli. Siel za nimi s potravou na otcov rozkaz do Sichema. Keď tam neboli, mohol si pomyslieť: "No keď nie sú tu, kde ma otec poslal, tak ja idem domov. Však som otcov prikaz splnil." On nie tak, ale ich hľadal a našiel i poslúžil im. Pri rôm sa prejavila veľká láska veľkého srdca. Hľadáme aj my bratov a sestry i vtedy, keď nie sú tam, kde by mali byť?

Láska sa túži uplatniť. Existuje hľad lásky. Ak niekto veľa jedáva, roztiahne sa mu žalúdok a žiada stále novú potravu. Jej nedostatok pôsobi bolest. Ten, kto veľa miluje, má rozšírené srdce a túži milovať. Ak nemá objekt lásky, tak číti bolest.

Dávidovo srdce tiež cítilo hlad lásky. To nie je hlad po láske (aby nás nieko miloval), ale hlad lásky (túžba milovať niekoho). Dávid miloval Jonatána a teraz tej láske chýbal objekt. Preto „Dávid riekoval: Či je ešte niekto, kto by bol pozostal z domu Saulovho? Lebo by som mu chcel učiniť milosť pre Jonatána“ (2S 9:1). Aké bolo siroké Dávidovo srdce! Ved mal vnom miesto – nezaplnené miesto – pre dom Saulov. Koľko sa ho Saul naprenasledoval, usiloval o jeho život, a Dávid kedysi po dvakrát ušetril život Saulov a teraz miluje i jeho dom! Iste Pán Boh požehnane splnil jeho túžbu v našom uvedenom žalme.

Pavol apoštol a jeho blízki spolupracovníci mali tiež široké srdce. Pavol piše veriacim do Korintu: „...naše srdce je rozšírené! Nie ste zovrení v nás... – Dajte nám miesto v srdci! (Vy) ste v našich srdciach, aby sme spolu mreli i spolu žili“ (2K 6:11, 12; 7:23). Teda – vy ste v našom srdci, a to nie stiesnení a my chceme byť vo vašom. Tak vzniká silné spojenie lásky, ako refaz. Jedno ohnivko je v druhom a opačne. Všetky držia spolu. My milujeme vás, aj vy nás.

Túžme aj my mať srdce rozšírené a naplnené láskou a tak pobežme cestou Pánovyho príkazu.

V jižní Číně žil věřící zemědělec, který měl na svahu kopce rýžové pole. V období sucha musel toto pole zavlažovat. K tomu používal šlapacího kola, kterým černal vodu ze zavlažovacího kanálu.

Jedně noci jeho soused prokopal hráz, dělící jejich pozemky a tím voda z horního pole vytékla na pole sousedovo. Přes den věřící bratr opravil díru v hrázi a načerpal ještě více vody než předešlý den. Soused však opět porušil hráz a tak se to opakovalo několikrát. Když milý bratr již nevěděl, co si počít, šel se poradit s ostatními věřícími: „Zkouším být trpělivý, ale to se nesezkává s žádoucí odzvou u mého souseda. Je mě počinání správné? Co mám dělat?“

Potom se všichni společně za tuto věc modili. Závěrem jeden bratr řekl: „Pokud se pokoušíme dělat pouze to, co je správné, potom jsme velmi ubohými křeštaný. Naši povinnosti je dělat mnohem více než jen to, co je správné a co se od nás očekává.“

Tato slova na věřícího zemědělce mocně zapůsobila. Druhý den ráno nejprve načerpal vodu na spodní pole svého souseda a odpoledne na své pole. Pak voda zůstala na jeho rýžovém poli. Soused byl natolik zmaten a ve svém nitru zasažen, že své chování změnil. Později uvěřil a stal se také věrným následovníkem Pána Ježíše.

Z tohoto příběhu je vidět, jak velmi záleží na vnějším projevu křesťanova života. Vždyť vhodné nebo nevhodné chování bývá mnohdy průkaznější než ústní svědectví. Budeme pravými Božími svědky pro neobrácené, slabé u víře, doma i v církvi, abu náš život byl životem svědectví. -v.

VŠECHNO A VE VŠEM KRISTUS

Kolosenským 3:11

Mnozí si pod pojmem křesťanství představují množství křesťanů, kteří mají Kristu podobné charakterové vlastnosti. Jeden má takovou lásku, jiný takovou trpělivost, někdo pokorou. Jak všichni po técto ctnostech toužíme! Proto se pouštíme do hledání, někdo pokoru.

Nikdy však nebylo Božím plánem, abychom měli určitý počet křesťanských ctností, a darů. Jeho plánem je, abychom měli Syna, **osobnost Božího Syna!** Kolik nedostatků v životě Božích dětí vězí právě v nedostatečném uvědomení si této skutečnosti!

Když se člověk dozví, že je hříšník a že právě hříšníci to jsou, které chce Pán Ježíš spasit, přijde k Němu, aby příjal zachraňující milost. Ale dříve nebo později pozná, že obracení a odpustění hříchů nestáčí. A tak přichází k Pánu Bohu a prosí o další zkušenost. S každým novým nedostatkem přicházejí obrácení lidí k Bohu a prosí o další zkušenosť, aby ji připojili ke svým duchovním zásobám. Dnes prosí o jedno, zítra o druhé a pozítří zase o něco nového. Modlitební požadavky vrůstají. Ale i když to, co obdrží, odpovídá jejich touze, nedocházejí tím uspokojení.

Pán Ježíš není podle věcné Boží pravdy toliko dárce všechno, ale **On sám je všechno, co potřebujeme.** Teprve toto poznání vytváří živé křesťanství v protikladu k tomu, co si lidé pod pojmem křesťanství představují, když kladou důraz na všechny vnější známky a znaky.

Pán Ježíš říká o sobě, že **ON JE CESTA** (J 14:6). To znamená, že Boží cestu nejdeme na mapě, že to není metoda, věc, ale jediným prostředkem k provedení Božích plánů je Jeho Syn. Mnozí křesťané hledají metodu, jak zvítězit, jak krásně žít; ale nalézají porážku za porážkou. „Ctu si Boží slovo, spolehám na Boží zaslíbení, modlím se, ale vůbec mi to nepomáhá“, říkají někteří. Proč? Protože se sami namáhají. V životě druhých viděli duchovní pokrok a teď se pokoušejí je napodobit. Prostudovali si vnější známky křesťanství a usilují se jim přizpůsobit, místo aby dovolili Kristu, aby se v nich rozvíjel.

Pán Ježíš je **PRAVDA**. Žádná pravda – jako pojem, idea, nemá moc osvobodit lidi. Pán Ježíš sám jako Pravda osvobodí všechny, kdo s Ním vstoupí do osobního obecenství. Je možné po léta naslouchat křesťanským pravdám, dokonce tyto pravdy zvěstovat, a přece zjistíme, že jsme spoutáni věcmi, které s Kristem nemají nic spojeného. Chyba spočívála v tom, že jsme se zabývali pravdami, nikoliv Pravdou – Jím samým! Možná, že dobré známe pravdu o tom, že jsme „spolu s Kristem ukřižováni“, ale v praktickém životě to není vidět. Umíme výřečně pojednávat o zmrtvýchvstání s Kristem a přece z toho nemáme užitku, nežijeme v moci vzkříšení. Poznáváme mnohé pravdy, ale žel, neznáme Krista jako „sumu Pravdy“, abychom Jej samého nechali působit jako Pána ve svém životě!

Pán Ježíš je **ŽIVOT**. O to, abychom očima viděli, ušima slyšeli, se ani nemusíme nějak snažit. To konáme samočinně. Oči stačí otevřít a uši mít zdravé, poslouchat. Nadmerné namáhání – to je nemoc. Tak je to i se životem v Pánu. Kdo má Krista, má život a to život samočinný, spontánní, jehož přirozenost se projevuje tichostí, pokorou a poslušností!

A tak bychom mohli pokračovat dále, čím je Pán Ježíš! On je všechno a ve všech! To neznámení, že Bůh je připraven nás obdarovat něčím: moudrostí, spravedlností, posvěcením, životem, pokojem, radostí atd., ale že nám dal Krista, který je naše Moudrost, naše Spravedlnost, naše Posvěcení, nás Život, nás Pokoj, naše Radost atd. Nepotřebujeme nějakou zásobárnou Božích darů, protože všecky věci jsou obsaženy v Kristu.

Když jsem byl mladým křesťanem, mnozí mne chválili, jak se můj život podobá Kristu. Ale po několika letech jsem k svému nepřijemnému překvapení zjistil, že mi zůstalo mnoho z mého temperamentu. I když se mi podařilo držet na uzdě vznětlivost, vnitřně jsem vřel. Aby má nouze o zklamání bylo ještě větší, byli ti vlivní věřící, kteří mne předtím pro Kristu podobný život chválili, hned na blízku, aby mi řekli, jak nepěkně se vyvijí můj nynější život ve srovnání s tím v minulosti. Nejhorší na tom bylo, že jejich kritika nebyla bezdůvodná. Mohl jsem je ještě předstihnout se zprávami o svých vnitřních proháčkách. Ale jak došlo k tomu tragickému stavu?

Byl v tom, že jsem si nashromáždil duchovní bohatství a Pán Bůh mi je začal brát, aby byla prolomena cesta pro život Jeho Syna. V nás je totiž přirozený pud shromažďovat věci. Ale zádné statky, zádné věci nemají místo v Božím plánu s Jeho dětmi. Co jsme se jen po léta snažili zdržovat od špatných věcí a pěstovat dobré! Jak jsme se odsuzovali za návaly pýchy a jak upřímně jsme se snažili dosáhnout Kristovy pokory. Jak jsme usilovali o tichost a laskavost a o rádu jiných chvályhodných věcí. Pán Bůh nás však novým a novým zklamáním přesvědčil o tom, že naše, tak vysoko ceněné „výdobytky“ nemají věčnou hodnotu. Tou je jedině Kristus! Až když to, oč jsme se opírali, „naše tichost“, „naše pokora“, „naše ...“, bylo pryč, začali jsme se učit opírat se o samého Pána a žít jedině skrze Něho.

Před nějakou dobou jsem se dověděl, že jistý bratr má v rodině těžkostí. Reagoval jsem na to spontánně. Rozhodl jsem se ho navštívit. Ale na cestě k němu cítil jsem se skličený. Co mne tak unavilo? Zvolna jsem začal chápát, že mne Pán Bůh přenechal vlastním silám, protože byl jsem to já, kdo přišel na tu ušlechtilou myšlenku návštěvy a neradil jsem se Ním na kolenu o této věci tak dlouho, až mi On zjeví své úmysly, své řešení a své nástroje!

Žádná tělesná horlivost, byl pramenila ze sebeupřímnějších a sebečistších pochinatek nenahradí v našich životech živého Krista a proto také nemůže vést k Boží oslavě!

Jednoho je nám potřebí: poznat Jeho Syna. Budeme-li hledět na Něho jako na „Sumu všeho Božího bohatství“, pak budeme umět reagovat proti všemu, co by v nás chtělo zadřízt tok Jeho života. **Pochopíme-li, jak Pán Bůh reaguje na všechno, co se mu nabízí jako náhražka za Jeho Syna, pak se také naučíme nenávidět tyto „mrtné skutky“ tak, jak On je nenávidí a budeme se jím vyhýbat.**

W. N.

Píši vám, mládenci...

...že jste zvítězili nad tím zlostníkem. Psal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává“ (1J 2:13–14).

Jaký důvod měl apoštol adresovat právě toto mládencům? Jak to, že měl o nich tak dobré mínění? Přece si musel být vědom toho, co psal prorok, že „ustává a umdlévá mládež a mládenci těžce klesají“ (Iz 40:31). O posledních praví písmo, že „myšlení lidského srdce je zlé od jeho mladosti“ (Gn 8:21). Zlé proto, že oni nezvítězili nad tím zlostníkem, ale podlehli jeho svodům.

V čem jsou důvody onoho optimismu?

„Jakým způsobem udrží mládik svou cestu čistou“ (od poklesku - Ž 119:9 - překl. Dr. J. Z.)? Toto je a také bude možné,

– když „zachová se podle slova Božího“,

– když „slovo Boží bude pevně zakotveno v jeho srdeci“,

– tedy, „když zůstává v něm“.

Tím je spojen celý řetěz pohnutek, příčin, následků i výsledků, zdarů i nezdarů v životě mladých lidí. Slovo Kristovo, které přebývá v nich, je zdrojem sily, aby vítězili nad pokusením. Mdloba a poklesky jsou jen důsledkem toho, že mládence nezachovává svou cestu (způsob života) mravně i duchovně čistou.

Podle toho, nakolik mládencem důsledně bojuje o poslušnost Božímu slovu, natolik bude i v Bohu SILNÝM, a Boží mocí bude vítězit nad pokoušejícím zlostníkem. Tak zachovává sebe od veškeré poskrvny těla i ducha (2K 7:1).

Síla mládence je v tom, že opravdově může říci: „Cestu věrnosti jsem vyvolil, TVÁ PRÁVA jsem si předložil. Lpím na Tvých svědectvích, Hospodine. Nedopouštěj, abych byl zahanben! Cestou přikázání Tvých poběhnou, když rozšíříš mé srdce“ (Ž 119:30-32 dle Dr. J. Z.)

PÁN JEŽÍŠ JDE STŘE- DEM DEJIN- NÝCH CEST

CO BYLO, JE I BUDA

Věta tohoto záhlaví platí o tom, co bylo povězeno Pánem Ježišem, protože jeho slova nikdy nepominou (Mt 24:35). Tato věta platí ovšem i o tom, jak to bylo Pánem vysloveno. Toto „jak“ se týká jakosti a smyslu vysloveného, a ne přesně téze formy slov. Platnost této věty se neustále prokazuje tím, že v našich křesťanských shromážděních, v biblických hodinách i v soukromých duchovních hovorech je vyslovováno to a tak, co a jak bylo vysloveno Ježišem Kristem. On je však v celé své osobě i ztělesněním Slovem Božím. A proto stále platí pro věřící lid i to, co bylo uskutečněno jeho životem, jeho smrtí a jeho vzkříšením. Tohle všechno tedy bylo. Máme však o tom již takové poznání, jaké opravdu máme mít? Je téměř jistoj, že nikdo z nás by nemohl říci: „Ano, máme.“

Toto poznání je však naprosto nutnou podmírkou k tomu, abychom mohli správně a s užitkem sledovat dějinnou cestu skutečných křesťanů a rozhodnout, zda to, co bylo v nějakém písemném svědectví

zaznamenáno jako Kristův zásah do života lidí, anebo to, co je tam nazváno křesťanským jevem nebo počinem, byl skutečně Kristův zásah a skutečně křesťanský jev nebo počin. Právě proto nemůžeme jinak, než stále lépe a lépe poznávat to, co bylo vysloveno Pánem Ježišem slovy i činy.

O takové základní a soustavné poznání jsme se chtěli pokusit seriálem „Pán Ježíš jde středem dějinných cest“. Ukázalo se však, že v časopise, který vychází jen šestkrát do roka, by to bylo příliš dlouhé čekání, než by v dějinném časovém sledu došla řada na takové Kristovy zásahy do života věřícího člověka, které by dnes mohly zajímat mnoha čtenářů a o nichž by se mohlo říci: „Tohle je právě to, co dnes potřebujeme vědět a znát.“ Proto jsme se rozhodli, že upustíme od časového sledu a budeme si vybírat z dějinných svědectví takové případy, které by nám mohly dnes opravdu posloužit, ať se staly kdykoliv v minulosti, před měsícem anebo před tisíciletím.

Něco jiného by tu bylo, kdybychom měli hotovou knihu o cestě Kristově dějinami. V takové knize bychom si mohli listováním podle potřeby vyhledávat to, co právě nejnuttnejší potřebujeme poznat. Tak to děláme i s Bibli. Není mnoho těch, kteří vydrží čist Bibli po pořádku od strany k straně. Ale je mnoho těch, kdo se podle biblické konkordace často rádi podívají na místo, na něž se potřebují podívat. Pokud se týče toho, co se ve skutečném křesťanství stalo v době od apoštola k dnešku, neumožňuje nám pouhý časopis podobné vyhledávání. Proto prosíme čtenáře, aby redakci oznamili, co bychom podle jejich poznání potřebovali dnes znát a vědět nejnuttnejší.

JE VÍRA BOŽÍM DAREM?

Na první pohled zdá se otázka v záhlaví zbytečná a věřícímu člověku úplně jasná. Tak nám napsal jistý milý bratr: „Je velmi pokoující, když milé dítky Boží po přijetí známosti pravdy ještě „polemizují“ o jasných výrocích Písma, jakoby nebyli od Ducha naučeni všemu a připomenuto jim vše, cožkoli mluvil Pán“. Jako doklad toho, že tato otázka nemusí být tak zcela jasná, uvádíme několik citátů textů z literatury.

– „Když věřící uvažuje o své víře, je si bezprostředně vědom, že si ji sám nevytvořil ani nevynutil, nýbrž že mu byla dána. Proto Pavel mluví o víře jako o daru (F 1:29, Ef 2:8), jako o něčem, co Bůh sám člověku vyměřil (Ř 12:3)!“

Biblický slovník A. Novotného
„Nieko tvrdí, že viera nie je Božím darom. Mýli sa. Viera je darom Božej mi-
losti...“

– „...abyste vedli zápas pro víru jež byla jednou provzdy odevzdána svatým (Juda 3). Citovaný verš přivádí pozorného čtenáře k hlubokému zamýšlení: víra byla odevzdána jednou provzdy – je tedy nezměnitelná. A kdy vůbec byla dána?...“

Znamení doby 2/1970.

– „Uvážime-li, že všecka svědectví prostředníků víry visí na posledním článku, na Synu Božím, který nevyrrostl ze země, nýbrž spojuje nebe se zemí, který z onoho nadpřirozeného světa přišel na tento svět, pak vidíme, že víra je svrchovaným darem milosti Boží. Nejen po stránce formální, pokud je člověku vrozena jako smysly nebo rozum, nýbrž i po stránce obsahové... Celý svět křesťanské víry zůstal by nám neznámý a cizí, kdyby jej sám Bůh nepřiblížil...“

Svět víry, S. Čapek.

– „Počátky naši víry nejsou v nás, v našem srdci nebo v našem rozumu. Nevěříme proto, že jsme citově zatoužili po lahodě náboženských zkušeností... víra ve své podstatě vzniká teprve tenkrát, když člověk slyší hlas, který ho povolává... Skutečná víra předpokládá povolání, a jest živým vědomím povolanosti. Bůh se osobně ohlašuje člověku a osobně volá toho, ke komu se obrací jeho jménem...“

Evangelium na cestě za člověkem, L. Hromádka.

Nejen Biblický slovník, ale řada křesťanských knih bývá pomůckou pro studování Písma a tak jsme na konkrétních textech ukázali, že čtenáři se mohou dostat do rukou výklady, které bez hlubšího zkoumání ve světle Písem pak tlumočí dálé.

Nyní uvádíme jednu z odpovědí na danou otázku, budeme však zveřejňovat i další pohledy a vaše úvahy o otázce víry.

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenceho dal, aby každý, kdož věří v něho nezahynul...“ (J 3:16). Bůh dal člověku předmět víry a rozhodně požaduje ze strany člověka, aby uveril ve jméno Syna Božího! Jinak řečeno: „Víra z země pučití se bude, a spravedlnost (Boží – pozn. autora) s nebe vyhledává!“ (Z 85:12).

K lepšímu porozumění ať slouží několik výroků Písma: Jsou to slova Pána Ježíše k otázce víry:

„...Amen, pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl!“ (Mt 8:10). „...víra tvá tě uzdravila“ (Mt 9:22). – „Budelete-li mítí víru jako zrno horčičné...“ (Mt 17:20). – „Jakž to, že nemáte víry?“ (Mk 4:40).

Byl a je velký omyl, když někdo prosí: „Přispěj nám víry!“ Tento verš Lk 17:5 v jiných překladech zní: „Rozhojni naši víru“ (Dr. Col), „dej nám více víry“ (Žilka), „Pan, posilni naši víru“ (Luther). Jak často Pán učedníkům víru „nepřispěl“.

Všimněte si také, že v každém případě, když Pán uzdravoval jednotlivce, nejdříve mu „nedaroval“ víru, nýbrž rozhodně u něho tuto víru očekával, požadoval.

Litujeme, že místo u Mk 11:22 není přeloženo přesně a tím je skresleno. Co je v našem překladu „Mějte víru Boží“, téměř všechny známé překlady podávají jako „Mějte víru v Bohu“. Je to zdůvodněno slovy Páně: „Věříte v Boha i ve mne věří!“ Přísně vzato, Bůh žádnou víru nemá, protože ji ani nepotřebuje. Komu nebo čemu by měl sám věřit? Víra je přece „nadějných věcí podstata a důvod neviditelných“. Bůh nepotřebuje mít naději a pro Něho neexistují věci neviditelné. Naděje očekává budoucí věci. On je vševědoucí a před Jeho zraky i nejdělsí budoucnost je odkryta. Ne, Bůh nemá a nikdy nepotřebuje víru Boží!

Podle Písma je z Boží strany od člověka předpokládána a požadována víra ze slyšení Božího Slova. Kdyby byla víra dávána od Boha někomu, ale jinému by tento „dar Boží“ nebyl udělen, pak by nevěřící právem mohli obvinít Boha na soudu, že věčně zahyne pouze proto, že „dar víry“ neobdržel.

Slova Ef 2:8 mluví o spasení jako daru Božímu prostřednictvím víry. V podstatě víra je reakce člověka na Boží prohlášení, jeho zaměření k zachovávání Božího Slova a vztah k Božímu prohlášení o ztraceném postavení člověka bez Boha a bez Krista na světě.

Původní pojem víry nalézáme u Abrahama. Ani jemu Bůh nedal nejprve „dar víry“, ale určité zaslíbení. Abraham se tohoto zaslíbení chopil bez pochybnosti a jednal tak, jak mu bylo příkázáno. V tom se dodnes projevuje charakter víry.

Pavel a Silas neutěšovali žalářníka, aby jen počkal, až mu Bůh dá „dar víry“, ale vyzvali to: „Věř v Pána Ježiše a spasen budeš ty a tvůj dům.“

ed u. připr. -jos

Vyznání

Hřišník, který se zpovídá, dal „rozhřešení“ zpovědníkovi

Je to pravda? Je, milý čtenář! Stalo se to sice již v 16. století, ale stalo se to. Pozoruhodné je to, že ten zpovědník nebyl prostý kněz, ale veliký učenec a vysoký církevní hodnostář, biskup, a že tim hřišníkem, který se zpovídá, byl docela „kacíř“.

Stalo se to v Anglii, ve Worcestru, biskupu Latimerovi, který byl nadaný a rozhodný odpůrce „kacířů“. Tak je aspoň jmenovala církev, ačkoliv to byli nejvěrnější a nejsmělejší učedníci Páně. Latimer je chtěl porazit svými důvody a přemoci svou učeností.

Když biskup seděl jednoho dne ve svém sídle, přišel k němu Tomáš Bilney, bývalý mnich a potom vůdce „kacířů“, proti jehož názorům a výkladům Písma Latimer bojoval. Bilney chvíli stál tiše, ale pak si dal odvahy a řekl, že se přišel vyzpovídá.

Latimer žasl. Bilney a zpověď? Cožpak nebyl zajedno s Melanchtonem? „Nečetl jste můj spis proti Melanchtonovi?“, ptá se biskup. „Četl, a právě tento váš spis je příčinou, proč jdu k vám a proč se vám chci vyzpovídá“, odpověděl Bilney.

Radost Latimerova byla veliká. Nikdy si nemyslel, že by jeho vítězství nad „kacíři“ bylo tak snadné. Biskup pak ujistil Bilneye, že církev s ním bude jednat jako milující matka, poznává-li svých bludů a hříchů a lituje-li jich z celého srdce.

„Poznávám, že jsem ubohý hřišník,“ odpověděl Bilney. „Mám však toho mnoho na srdeci, z čeho se chci zpovídat a co vám chci vyznati...“ „Můžete mi luvit bez bázně a směle a Bůh vás vyslyší a jistě požehná této hodině.“ „Amen“, odpověděl Bilney.

Oba šli do zpovědnice, kde se chvíli tiše modlili. Potom se Bilney zpovídal. Byla to zvláštní zpověď a také poslední, kterou Latimer slyšel. Bilney mluvil prostě a upřímně. Vyrávěl, proč vstoupil do kláštera. Hledal tam pokoj pro svou duši a pro své zmítané srdce. Nenalezl ho tam. Byl již skoro na počátku zoufalství, když se mu zjevila milost Boží spasitelna a kdy uvěřil v Pána Ježíše, že On svatý a spravedlivý trpěl za něho nespravedlivého, aby ho přivedl k Bohu (1Pt 3:18). Uvěřil, že drahá krev Kristova byla vylita i za jeho hřichů k tak je dítkem Božím. Latimer vroucně poslouchal, maje ruce sepjaté. Chtěl sice zpochátku „kacíři“ odporovat, ale neučinil tak. Poslouchal. A tu ho Duch Boží osvítil a přemohl. Probudila se v něm touha a žádost po pokoji Božím, který měl tento „kacíř“. Poznává svou bádu, své zatvrzení, svůj omyl a svůj vzdor proti Duchu svatému, padá na kolena a s plámem se tázne pokorného Bilneye, co by měl činit. Bilney ukazuje mu na Pána Ježíše, zvěstuje mu Krista ukřížovaného, Boží moc a moudrost a Latimer odchází ze zpovědnice u výše v pokoji s Bohem. Latimer neudělil rozhřešení Bilneyovi, ale Bůh dal „rozhřešení“ Latimerovi prostřednictvím Bilneye. To znamená: Bilney zveskal Latimerovi evangelium. Latimer uvěřil v Krista a věrou v Něho přijal odpustění svých hřichů. To není lidské, ale Boží „rozhřešení“.

Z Latimera se stal neohrozený svědek evangelia, který právě tak, jako nás věrný svědek Jan Hus, byl upálen. Latimer byl upálen 16. října 1535 spolu s Ridleyem v Oxfordu. Jeho poslední slova byla: „Buď dobré myslí, Ridley! S pomocí Boží zanítíme dnes světlo, které nepřátelé evangelia v Anglii neuhasí více.“ — Je to poselství o tom, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hřišné spasil. Přišel sebe sama za nás obětovat. V Jeho jménu Bůh i tobě nabízí odpustění hřichů, život věčný a ospravedlnění. Vše v Kristu — a toliko věrou v Něho.

UČENÍK

Z gréckeho slovesa *m a n t h a n o*, čo značí „učit sa, byť vyučovaný, rozmnožiť (zváčšovat) svoje poznanie,“ je odvozené slovo *m a t h e t e s*, ktoré znamená „žiak, ten, ktorý nasleduje učenie niekoho iného, teda učenik; a *m a t h e t e u o* — „nasledovať poučenie a inštrukcie inej osoby“, tedy byť jeho učenikom; a tiež „robit niekoho učeníkom, vyučovať, inštruhovať“. Treba zdôrazniť, že grécke slovo pre „učenik“ nemá v sebe žiadnen náznak, že osoba za učenika označená musí byť nutne spasená. To slovo neobsahuje v sebe žiadne predstavy o spasení. Človek sa môže niečo naučiť od iného, a predsa svoje poznanie neuplatniť v praxi, neurobiť ho súčasťou svojho života. Pozri Ján 6:6 v jeho kontexte (ako príklad nespaseného učeníka) a Mat. 10:1 — ilustrácia spasených (jedenástich) a nespaseného (Judáš) učeníka. Naše slovo neoznačuje nič viac než osobu, ktorá je vyučovaná iným človekom. Podstatné meno (učeník) si čitateľ láskavo vyhľadá v kordancii. Sloveso sa nachádza v Mat. 13:52 (učený, vyučovaný), 28:19 (učit, pozn. prekl.: slovenská Biblia uvádzá činiť učeníkmi) a Sk 14:21 (kde v slovenskej Bibli čítame „získat za učeníkov“, pozn. prekl.). V prípade slova „učenik“ o tom, či ide o učenika spaseného alebo nespaseného, musí rozhodnúť kontext, nie však slovo samotné. K. S. W. pripr. -mk

KRISTUS A ČAS

Duchovní skutečnost má tuto svrchnovou charakteristiku: nenese žádnou stopu času. Nás Pán řekl, že je První i Poslední, Alja i Omega. Je však obojím najednou a to v každém čase. Neznamená to, že by v dané chvíli byl Prvním a v jiné chvíli Posledním. On je První i Poslední současně. Rovněž tak to neznamená, že když byl po určitou dobu Aljou, stane se později Omegou. On je Alja i Omega od věků na věky. On je vždy První a Poslední, vždy je také Alja i Omega. Samozrejme v očích lidských není Omegou, dokud jako Omega nebyl zjeven, ale v očích Božích je Omegou již nyní. Pro člověka jsou minulost a budoucnost pro sebe oddělené, odlišné; pro Boha jsou současně. Moje věcerejší „já“ se liší od dnešního „já“ a ještě více od zítřejšího „já“. Pán Ježíš Kristus však je včera i dnes tentýž až na věky. On je věčné „JÁ JSEM“!

A právě zde se nám stává poznání Boha tak drahým. Nás Pán praví Nikodémovi: „Žádný nevstoupil do nebe, kromě toho, který sestoupil s nebe, totiž Syn člověka, který je v nebi“ (J 3:13). Vidíme, jak se tato dvě postavení v Kristu časově kryjí, jsou současná. Pro Něho není změny času ani místa. On je v témže čase zde i tam.

W. N.

Řešení hádanek z čísla 2/75:

1. Kdo pronesl následující slova:

- a) Jeremiáš (Jr 38:20), b) Hazael Eliášovi (2Kr 8:13), c) Lában Jákobovi (Gn 31:30),
d) Barnabás a Pavel (Sk 14:15), e) anděl Agar (Gn 16:8).

2. Znás přibuzné:

Správné dvojice:

Abichail	—	Asver	(Est 9:29)
Annás	—	Kaifáš	(J 18:13)
Etbál	—	Achab	(1Kr 16:31)
Kálef	—	Otoniel	(Sd 1:12–13)
Lában	—	Jákob	(Gn 29:19)
Putiel	—	Eleazar	(Ex 6:25)
Putírer	—	Josef	(Gn 41:45)
Raguel	—	Mojžíš	(Ex 2:15–20)
Saul	—	David	(1S 2:15–20)
Zachariáš	—	Achas	(2Kr 18:1–2)

3. Hádanky:

- a) Jákob, b) Jonata

HLEDEJTE
POKOJE...
MODLÍVEJTE SE
ZA NĚ...
NEBO V POKOJI JEHO
BUDETE MÍT POKOJ

Jer. 29, 7

